

veto

België Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

afgifte: Leuven 1
weekblad - verschijnt niet van
juni tot augustus

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

Ontwerpbeleidsnota Onderwijs Smet blaast warm en koud

De minister van Onderwijs en Gelijke Kansen Pascal Smet vindt het warm water niet uit. Dat blijkt alvast uit zijn versgeschreven beleidsplan. De vaagheid ervan is mogelijk een aanwijzing dat de minister openstaat voor debat. Toch is enthousiasme over de plannen ver te zoeken aan de universiteit.

RUBEN BRUYNOOGHE & MAUD OEYEN |

De belangrijkste opmerking die gemaakt wordt binnen de universitaire kringen is het gebrek aan aandacht voor het hoger onderwijs. Ludo Melis vicerector Onderwijsbeleid van de K.U.Leuven, is verontrust: "Als je kijkt naar de aanhef, waar beschreven wordt met welke partners gepraat zal worden, merk je dat het hoger onderwijs opvallend weinig aanwezig is. Misschien is het een lapsus van de minister, maar als student zou ik me vooral daar zorgen over maken."

De vaagheid van de plannen kan men doorgaans wel door de vingers zien. "Het is nu eenmaal niet gemakkelijk voor een nieuwe minister om meteen een beleidsplan te schrijven," aldus Melis. Wat echter minder makkelijk vergeven wordt, is de contradictie tussen sommige grootse plannen en de grote budgettaire besparingen waarmee de regering geconfronteerd wordt. Iedereen naar het buitenland laten vertrekken, dat is mooi. Maar wie gaat dat dan betalen," vraagt Melis zich hardop af.

QUATCH

De voorzitter van de Leuvense Associatie André Oosterlinck is optimistischer. De vage plannen van de minister laten dan ook heel wat ruimte voor de beleidsmakers. "Ik zou de minister aanraden het maatschappelijk debat over de integratie van de hogescholen zo snel mogelijk op te starten." In het beleidsplan stelt de minister immers een dergelijk debat in het vooruitzicht. De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) doet die plannen echter af als quatsch. "Natuurlijk moet er een maatschappelijk debat gevoerd worden, dat wist iedereen. De universiteit staat op één lijn

achter de integratie, daarom is het jammer dat er geen enkele richting wordt aangegeven door de minister."

Is de minister van Onderwijs dan al bij voorbaat gebuisd? "Er staan uiteraard ook een paar positieve dingen in het plan. Zo is LOKO blij met de aandacht voor de lerarenopleiding en de automatische studietoelage voor de kansengroepen. Dat past allemaal in het kader van het gelijke kansenbeleid dat de minister wil voeren en dat niet toevallig ook bij zijn bevoegdheden hoort."

Toch zijn ook de reacties op het gelijke kansenbeleid van de minister niet eenzijdig positief. Tine Baelmans, vicerector Studentenbeleid, reageert: "Het is goed dat de minister aandacht wil besteden aan de minderheidsgroepen, zoals studenten met functiebeperkingen. De vraag is wel hoe ver hij daarin wil gaan."

Baelmans vervolgt: "De minister praat over sociale inclusie en armoedebestrijding en hij wil daarvoor meetbare instrumenten gebruiken. Zo'n correcte meting lijkt mij echter heel moeilijk om te bereiken. Daarnaast wil hij ook de studentenvoorzieningen moderniseren. Je zou je kunnen afvragen wat hij daar concreet mee bedoelt." De vicerector merkt ook nog op dat — in tegenstelling tot wat de minister in zijn nota beweert — de financiering van de sociale voorzieningen aan de hogescholen en de universiteiten niet gelijk zou zijn: "Op dit ogenblik is de regeling in het nadeel van de universiteiten; in het bijzonder in het nadeel van de grotere."

BESPARINGEN

Voor de besparingen die zullen moeten worden doorgevoerd leiden tot heel wat scepsis. Het 'Vlaanderen in actie'-plan spreekt over een duidelijke verhoging van

Michiel Hendryckx

HIER MAAKT MICHEL HENDRYCKX, HUISFOTOGRAAF VAN DE S
GRATIS EEN ONVERANTWOORD INTERESSANTE FOTO

De voorbije weken trok fotograaf Michiel Hendryckx naar verschillende Vlaamse universiteiten om erdaar de hedendaagse student op zijn plaats vast te leggen. Zijn verhaal en indrukken leest u op pagina 16.

ANDREW SNOWBALL

het budget voor het hoger onderwijs, maar tegelijkertijd worden er forse besparingen voorgesteld. Het financieringsdecreet zou mogelijk worden aangepast waardoor men de financiering van de universiteit slechts om de vier jaar zou herzien, terwijl er normaal gezien jaarlijks een indexering wordt doorgevoerd. Dit zou erop neerkomen dat het Vlaamse hoger onderwijs ieder jaar een goede 35 miljoen euro misloopt. Daarnaast zou ook het rationaliseringsfonds vanaf 2010 worden opgeschort. Dat fonds wordt niet alleen gebruikt om een meer rationele -en dus goedkope- organisatie van het onderwijs na te streven, maar eveneens om de decretaal verplichte academisering van de professionele opleidingen tot een goed einde te brengen.

"Er is een grote discrepantie tussen de plannen en de subsidie," aldus Anton Schuurmans, ondervoorzitter van LOKO. "Ook inhoudelijk is Smet niet altijd even consequent. Hij kant zich fel tegen elke vorm van oriënteringstoets, maar in zijn plannen stelt hij tegelijkertijd wel een 'starterstoets' voor de lerarenopleiding voor." Eerder kwam er al heel wat kritiek

op de beslissing van de minister om het Steunpunt GOK op te doeken, wat strijdig lijkt met zijn ambities met betrekking tot gelijke kansen.

ADMINISTRATIE

De rector van de K.U.Leuven, Marc Waer, maakt zich vooral zorgen over de besparingsplannen. "Alle sectoren in de maatschappij moeten momenteel natuurlijk besparen, maar het hoger onderwijs wordt toch wel serieus getroffen, net op een moment dat er heel wat bijkomende inspanningen geleverd moeten worden. Ik denk aan de academisering en de groei van de studentenaantallen. Ook de middelen voor de rationalisering worden teruggeschroefd. Volgende week zullen we een brief schrijven met onze bezorgdheden en over twee weken is er een conclaaf met de rectoren waar we de minister zullen uitnodigen. We hopen in ruil voor minder middelen wel wat meer flexibiliteit te krijgen. De minder nuttige administratie zou wat afgebouwd moeten worden, zodat er mensen vrijkomen om ander werk te doen." Positief is de rector dan weer over de belang-

stelling voor internationalisatie en mobiliteit in de beleidsnota.

Verder in Veto

OORSCHADE	P.3
BLOEDSERIEUS	P.5
TAFELROND	P.7
PLAYGROUND	P.8
MAYER HAWTHORNE	P.9
LIDO	P.11

GROEPT

INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

(advertentie)

**Veto trakteert:
5 duotickets
Springville
zie p. 15**

Vrije Tribune

Hoe sterk is de eenzame fietser

De afgelopen weken kon u aan het begin van de Maria Theresiastraat zien gebeuren wat elke weldenkende pendelaar al een jaar weet: de fietsenstalling aan het station is ontoereikend. Tweewielers staan er echt overal in het rond. Lang niet alleen omdat mensen binnen geen plaats meer vinden — wie gehaast is, dropt zijn fiets soms beter buiten dan in pakweg zone 35, ver weg van de sporen. Hij of zij die ooit besloot dat fietsenrek in de lengte te bouwen en niet in de breedte, verdient (dagelijks) stokslagen.

Ik behoor niet tot de categorie van mensen die hun fiets graag wildparkeren, integendeel, maar soms heb je gewoon geen andere keuze. Afgelopen vrijdag moest ik om een uur of één naar

Antwerpen. Ik reed tot het absolute einde van de fietsenstalling, maar helaas: nergens een plekje. Bovendien heb ik, als ik een trein moet halen, geen tien minuten de tijd om te wachten tot iemand wegrijdt. Daarom wurmde ik mijn velo net naast het (uitpuilende) fietsenrek in de Theresiastraat. Hij werd daarmee deel van een rij tot aan het fietspad van de Ring.

Zo'n vijfenhalf uur later keerde ik weer in Leuven. Wat bleek? Alle fietsen die onreglementair geparkeerd stonden, waren meegenomen. Iets wat ik normaal zou toejuichen, maar nu ervaar ik het als ronduit crimineel. Bied vromme eerst iets aan dat de vraag aan kan, en treed dan repressief op! Die betalende gedeelten onder ons stadskantoor: openstellen!

Aan de andere kant van de statie: een tweede stalling! En als je dan toch wil optreden: doe het dagelijks, niet lukraak!

De bewaringskosten in het depot kunnen ze in ieder geval op hun buik schrijven. Ik heb mijn fiets als gestolen aangegeven, naar analogie met hoe berooid ik me voel. Voorlopig wandel ik wel even rond in ons 'paradijs voor fietsers'. Er gingen het afgelopen jaar stemmen op om het Fochplein te herdopen in Karl Von Draisplein, naar de 'uitvinder' van het stalen ros. Dat we ons fietsje kwijt kunnen op de locatie waar wij kotstudenten wekelijks komen, is echter een pak belangrijker.

PIETER ROMBOUITS |

Vrije Tribune

Ontsluier het integratiedebat

Het was de laatste tijd weer druk mening ventileren over de manke integratie van allochtonen in ons land. Hoofddoekenverbod op school, rellen veroorzaakt door vuilgebekte en agressieve jongeren, importhuwelijken uit Marokko of Turkije. En nu blijkt weeral hoe dramatisch groot de onderwijsachterstand van allochtone jongeren wel is. Zeven op tien allochtone jongeren heeft een schoolse achterstand. Na decennia van ploeteren teneinde de vreemde man in te passen in onze samenleving lijkt het probleem alleen maar erger te worden. Is het tijd om bij de roken-de puinhoop te gaan zitten of bestaat er alsnog zoiets als een mirakeloplossing? Ik ben van mening dat we eerst orde moeten scheppen in de puinhoop zelf door de problemen duidelijker en eerlijker te benoemen. Alleen zo kunnen we de gepaste aanpak uitwerken.

Want er zit nogal wat ruis op het integratiedebat. Er is de immer aanwezige neiging om socio-economische problemen (slechte positie op vlak van onderwijs en werk) te verklaren doorheen een culturele bril ('het is eigen aan Marokkanen dat ze niet willen werken. Of erger nog, wanneer ook criminaliteit gelinkt wordt aan cultuur van mensen. Zo pleitte Mark Elchardus, nochtans een gerenommeerd onderzoeker, in *De Standaard* (26/10) voor een gedeeltelijke assimilatie van allochtonen, want de multicultuur is een il-

lossingen. Vlaanderen heeft dringend nood aan een echt integratiebeleid dat steunt op 2 peilers: pak vooreerst de enorme kansarmoede onder allochtonen aan en zorg anderzijds voor een inpassing van de cultuur van minderheden in een breder geheel dat steek houdt en inspireert. Beide aandachtsgebieden moeten aangepakt worden met een radicaal rechten- én plichtenverhaal. Vandaag voeren we uiteraard reeds een beetje beleid op beide gebieden, maar de weinige sporen worden helaas in het wilde weg uitgegooid en missen hun doel.

HET FUNDAMENT: AANPAKEN VAN DE KANSARMOEDE
Sociale promotie en emancipatie lopen van oudsher via onderwijs, werk en een goede huisvesting. De jongeren die amok maken in de verkrotte achterbuurten van Brussel zijn allen kansarm: schrijvende schoolse achterstand, laag opgeleide (vaak zelfs analfabete) ouders, hoge werkloosheid en concentratie in trieste gettobuurtten zijn typerend. Dit is geen vergoeljing van hun gedrag, maar een eenvoudige vaststelling van een situatie die als fertiele grond voor groeiende sociale onrust werkt. Een zwart gat dat alle goedbedoelde diversiteitsinitiatieven opsloort en belachelijk naïef doet klinken. Helaas wordt deze kansarmoede vaak over het hoofd gezien, en wordt, kort door de bocht, verwe-

gen dat allochtone jongeren de wet naleven is legitiem en wenselijk, maar hun situatie op school zal daardoor niet verbeteren. Investeren in onderwijs moet daarom de topprioriteit blijven. Het belang van de Nederlandse taal vanaf peuterleeftijd, een schoolstelsel dat mikt op excellentie (óók voor de zwaksten) en de actieve rol van ouders.

Grootschalig onderzoek van onderwijspecialist Eric Hanushek (Stanford University) toont aan dat boven alles, meer dan de geïnjecteerde middelen in bijvoorbeeld betere schoolinfrastructuur, de kwaliteit van onze leerkrachten van doorslaggevend belang is om jongeren te doen slagen. Ziedaar de uitdaging om te zorgen voor competente en gemotiveerde leerkrachten. Investeren in onderwijs dat gericht is op de *social uplift* van kansarme jongeren is eigenlijk zelfs geen kwestie van naastenliefde, maar pure economische noodzaak. Beter opgeleide burgers betekent minder werkloosheid, meer economische productiviteit en ook minder criminaliteit en betere integratie.

HET CEMENT: SAMENHANG TUSSEN CULTUREN
De tweede pijler bestaat erin mensen dichterbij mekaar te brengen. Dialoog erkenning en het allochtone antwoord op een uitgestoken hand zijn essentieel. We slagen hier niet in. Erger we vergelijken

alsmaar meer naar een verdeelde samenleving.

Dit is te wijten aan twee grote tekorten. Ten eerste voelen (vooral) de moslims zich onvoldoende burger in België, ook al zijn ze hier geboren. De aanvaarding en verankering van de islam in de samenleving als geloofsovertuiging is hierbij de uitdaging die we moeten

“Investeren in onderwijs dat gericht is op de social uplift van kansarme jongeren is geen kwestie van naastenliefde, maar pure economische noodzaak”

lusie. In één adem vertelt hij er bij welk deel van hun cultuur de allochtonen best laten vallen: de criminaliteit. Beste Mark, is criminaliteit dan etnisch bepaald?

Dit soort beweringen zorgen voor verhitte discussies omdat mensen op hun identiteit worden aangevallen, maar dit zorgt ook voor een verkeerde cocktail van op-

zen naar een falende cultuur van allochtonen die dergelijk onverantwoord gedrag toelaat en zelfs aanmoedigt. Mijn stelling is dat we uiteraard niet mogen tolereren dat allochtone jongeren de straat vandaliseren, maar dat we anderzijds moeten begrijpen dat je er niet komt met slechts een discours van waarden en normen. Ervoor zor-

Splinter

Piepschuim

My radio believe me I like it loud, aldus LL Cool J en ik geef hem groot gelijk. Ik zie elke maand meer optredens dan andere mensen op een jaar. Ik zit vaker in Het Depot dan op mijn kot. Met de nodige gevolgen van dien. Noem het zoals u wilt: tinnitus, oorsuizingen of fantoomgeluid. Dat zet mij in dezelfde categorie als Lemmy van Motörhead, Stijn Meuris en — godbetert — Sting. Voor u verdrinkt in medelijden, ik heb een milde vorm die minder wordt en uiteindelijk zal verdwijnen.

Het begon na een optreden van plaatselijke punkgroepjes in een jeugdhuis. Sindsdien moet een optreden al serieus akoestisch zijn voor ik nog maar overweeg het zonder oordoppen te aanhoren. Toch komt het niet in mij op de zwarte piet door te schuiven naar de plaatselijke punkgroepjes. Of naar de jeugdhuizen. Alhoewel Maar daar kom ik dadelijk op terug.

Gehoorschade is een serieus probleem waar de media terecht aandacht aan geven. Aandacht die al makkelijk, al te makkelijk, ontspoot in paniekvoetbal waarmee niemand gediend is. Gehoorschade is het nieuwe roken,” aldus de redactrice sociaal van *Veto*. Euhm, nee. (De eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat het uiteindelijk artikel genuanceerder is dan het aanvankelijke uitgangspunt.)

De redactrice ging met de geluidsmeter half Leuven af: fuif- en filmzalen, de Oude Markt *et j'en passe*. Niemand was nog veilig. Nu wil ik gerust aannemen dat de muziek in De Albatros luid staat en dat een ontploffing op het scherm van de Kinopolis serieus knalt. Dat zijn echter grote zalen waar veel volk zit en waar — laat ons daar maar vanuit gaan — *professionals* het geluidssysteem hebben geïnstalleerd. Natuurlijk staan op het podium van Rock Werchter gigantische boxen, ze moeten dan ook een gigantische wei bedienen.

aangaan. Ten tweede ontbreekt het ons aan een overkoepelend en inspirerend staatsproject. Een sterke gemeenschappelijke identiteit als cement tussen verschillende culturen en volkeren. Ik stel een ware verloedering vast van onze identiteit als Vlaming, Belg, Europeaan. Er is geen sterke kader aanwezig die de mozaïek aan subculturen inlijst en begrenst. M.a.w. hoe zorgen we voor een beetje gedeelde burgerfierheid?

Laatst maakte ik mee dat de Leuvense moslims duidelijk aanwezig waren bij de viering voor de heilige Pater Damiaan. Respect voor andermans waarden en erkenning voor diepmenselijke offers, wie ze ook brengt, gaan niet onopgemerkt voorbij en scheppen een band. Aan die gezamenlijke band en inzet moeten we dringend bouwen.

MOHAMED RIDOUANI (S.P.A.),
SCHEPEN VAN ONDERWIJS EN INTEGRATIE IN LEUVEN |

POKKEHERRIE

Rockgroepen als My Bloody Valentine (afgelopen zomer op Pukkelpop) en Sun O))) (afgelopen mei in Leuven) spelen luid. Heel luid. Ongelofelijk luid. Pokkeherrie maar heerlijke pokkeherrie, die sinds jaar en dag de essentie van de rock & roll uitmaakt. Pokkeherrie die wordt gemaakt door mensen die weten waar ze mee bezig zijn. Zolang het geluidsvolume in verhouding is tot de grootte van de ruimte is er geen reden tot paniek.

Niet toevallig heb ik in een jeugdhuis gehoorschade opgelopen. Plekken die altijd overlopen van goede bedoelingen maar zelden van expertise. Het gaat als volgt: plaatselijke groepjes spelen voor een handvol drankbonnetjes, er wordt een geluidssysteem gehuurd en iemand die halvelings weet hoe dat werkt, neemt erachter plaats. De geluidsmixer zet alles zo luid mogelijk, de groepjes spelen zo luid mogelijk. De zaal is nauwelijks groter dan een woonkamer en geluidsgolven botsen heen en weer tot er iemand buiten gaat met in zijn hoofd een stem die eindeloos herhaalt: “Bij de volgende pieptoon is het vijf voor twaalf.”

Er is geen enkele reden tot collectief doemdenken of individuele hysterie. Op elk optreden smijten ze met gratis of goedkope oordopjes. Neem gewoon zo'n setje aan. Gun uw oren voldoende rust, dan komt alles in orde. Gehoorschade is niet het nieuwe roken. De paar extreme gevallen die *exageré* veel aandacht krijgen in de pers trekken alles uit balans.

GEERT JANSSEN |

Als u er een andere mening op na houdt en u wil de auteur overtuigen van uw gelijk, spreek dan luid genoeg, anders verstaat hij u niet.

Poëzie

KOUDE SCHOTEL

op een onbewoond eiland
doorwortelt de stilte de bodem

waaruit de zaden opschieten
anders komen ze te laat

op de generale repetitie
van de laatste generatie

die afdaalt in een moeras
van prijsstijgingen

het gemiddelde wordt
doodgezwegen

niemand spreekt dat tegen

GEERT SIMONIS |

Eerste klappen van het leerkrediet

Diploma halen, dubbel betalen

Wie na het behalen van zijn eerste diploma erover denkt een tweede opleiding te beginnen, kijkt maar beter even zijn krediet na. Het leerkrediet dat vorig jaar is ingevoerd maakt nu al zijn eerste slachtoffers.

RUBEN BRUYNNOEGHE & GEERT JANSSEN |

Het leerkrediet is het systeem waarbij studenten voor elk studiepuntpunt van hun opleiding betalen met een denkbeeldig equivalent van die studiepunten, leerkrediet genaamd. Aan het begin van vorig jaar kreeg elke student 140 van die studiepunten cadeau. Als bonus krijgt u voor de eerste 60 studiepunten die u inzet en waarvoor u slaagt het dubbele terug. Wie 60 inzette kreeg dus 120 terug, wie voor 53 studiepunten slaagde kreeg er 106 terug. Tegenover de 140 studiepunten van het begin, lijkt het alsof uw krediet onuitputtelijk is.

“Niet iedereen weet dat ze hun geld kunnen terugkrijgen als ze slagen”

Het behalen van uw allereerste diploma is echter een keerpunt. Voor dat eerste diploma en enkel voor dat eerste diploma worden er immers 140 studiepunten afgetrokken van uw leerkrediet. Het gevolg is dat een student die een jaartje blijft hangen nadien mogelijk op een negatief leerkrediet uitkomt. Het leerkrediet moet echter niet negatief zijn om al gevolgen te hebben voor de geldbuidel van een aspirant student. Wanneer u zich immers inschrijft voor een opleiding van 60 studiepunten en u beschikt niet over dat aantal studiepunten in leerkrediet, dan zal u voor het niet gedekte aantal studiepunten een

fikse opleg mogen betalen. Als u bijvoorbeeld maar 53 studiepunten overhoudt na het behalen van uw diploma, dan zal u voor zeven studiepunten wat extra duiten mogen ophoesten. De kost is dan veertien euro per studiepunt voor de niet-beursstudent om precies te zijn.

ALUMNI

Vorig jaar studeerden de eerste studenten af onder het systeem van het leerkrediet. Logischerwijs kwamen uit die groep ook de eerste studenten met minder dan 60 studiepunten leerkrediet voort. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan en sommige verse alumni voelden toch de neiging een nieuwe opleiding te

beginnen en daar dan een centje meer voor te betalen. In totaal zou het gaan om een 200-tal studenten die zich inschreven met onvoldoende leerkrediet

Wie het systeem al een beetje kent, begrijpt echter dat men zijn krediet terugkrijgt wanneer men slaagt voor een aantal studiepunten. Het leerkrediet komt bijgevolg finaal niet meer negatief uit, en men krijgt het te veel betaalde geld gewoon terug. Hetzelfde geldt voor de groep studenten die, naast hun nieuwe opleiding ook nog een creditcontract afsluiten en zich ten slotte inschrijven voor méér dan 60 studiepunten. Ook zij zullen geld

teruggestort krijgen. Dit zal gebeuren op basis van een herberekening van het leerkrediet in april. De studenten met goede examens tijdens de kerstperiode kunnen dan een storting van de K.U.Leuven verwachten.

Een andere groep studenten die tijdelijk meer betaalt, zijn de studenten die zich, wegens een wisselend succesvol studietraject, zowel voor een bachelor als voor een masterfase inschrijven. Zij moeten voor beide inschrijvingen het volle pond betalen. Zij krijgen ook hun geld terugbetaald. De oplettende lezer komt tot de vaststelling dat de K.U.Leuven momenteel een hele smak geld te leen heeft gekregen van sommige van haar studenten zonder dat ze daar een greintje intrest op betaalt. Voor Jonas Boonen, slachtoffer van het leerkrediet en in zijn vrije tijd voorzitter van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie, is het grootste probleem echter de gebrekkige communicatie naar de student toe. “Niet iedereen weet dat ze hun geld kunnen terugkrijgen als ze slagen, dat levert een onzekere situatie op.”

MAXIMUM

De factuur die u krijgt bij uw inschrijving bevat wel vermelding van de mogelijkheid van een herberekening van de studiegelden op 1 april, maar velen weten niet op welke voorwaarden er effectief zal worden teruggestort. Ludo Melis, vicerector Onderwijsbeleid, legt uit waarom het niet evident is de zaken anders aan te pakken. “We zijn decretaal verplicht om dat extra geld te vragen. Je kan dat geld ook niet op voorhand terugstorten omdat je niet kan weten wie er wel of niet gaat slagen.”

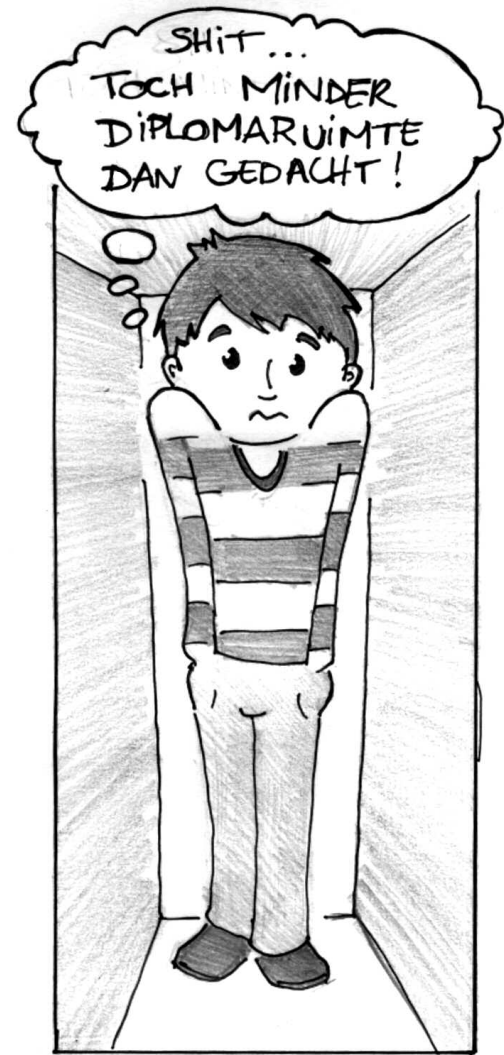
Ook de communicatie verbeter

ren lijkt een heikel punt, zowel Melis als de studentenadministratie benadrukken de feitelijke onmogelijkheid om iedereen individueel te informeren. Het geld dat de K.U.Leuven momenteel gratis leent wordt veilig gehouden en niet in onzekere belegging geïnvesteerd, verzekert Melis: “Er werd op voorhand niet gespeculeerd over die bedragen, bovendien gaat het ook niet over reusachtige geldsommen. Maar dan nog kunnen we het ons niet veroorloven riskant om te springen met dat geld.”

Waarom de K.U.Leuven meteen het maximum toegelaten bedrag vraagt per studiepuntpunt is zowat

het enige dat op de korrel kan worden genomen. “We hebben daar lang over gediscussieerd. Uiteindelijk hebben we besloten dat we dat bedrag moesten vragen uit eerlijkheid tegenover de andere studenten. Dat extra geld dat we ontvangen kan immers gebruikt worden om meer kwaliteit in het onderwijs te kunnen steken en dat komt ten goede aan de andere studenten. Dit jaar wordt de regeling voor studiegelden trouwens nog opgevolgd en geëvalueerd om de regeling naar volgend jaar toe, indien nodig, te verbeteren.”

Cartoon: Laurens Cerulus

Oorschade op café?

Decibels swingen de pan uit

Zijn te luide geluidsniveaus het nieuwe roken? “Ik heb liever een slecht gehoor dan kanker,” antwoordt professor Vermeir op deze vraag, “maar er is wel een één op één relatie met gehoorschade.” Veto ging begaan met uw gehoor de situatie op het terrein verkennen.

IDÉ SMETS & JEROEN DEBLAERE |

Met een decibelmeter op zak trokken wij vorige week op pad langs verschillende cafés van Leuven. Zoals het Koninklijk Besluit over geluidsnormen voor muziek voorschrijft, maten wij in dB(A) met een trage dynamische karakteristiek. Wettelijke gezien ligt de grens op wat er aan geluid mag geproduceerd worden op 90 dB. De meeste fakbars hielden hun decibelniveau binnen de perken. Al hadden wij in fakbar Letteren geen moeite om een gemiddelde van 95 dB vast te stellen. Ook in de Zak ging het geluidsniveau wat de hoogte in met gemiddeld rond de 98 dB.

Op de Oude Markt werden de normen minder strikt gevolgd. In café Ambiorix maten we met gemak gemiddeld 98 dB en waren piekmomenten rond de 100 dB geen uitzondering. In de Rector varieerde het decibelniveau van 95 tot 100 naargelang je voor- dan wel achteraan in het etablissement vertoefde. In café Alegria tuitten onze oren bij het binnenkomen, en gaf

onze meter vervolgens 99 dB aan. Tot slot gingen wij nog eens langs in de fuifzaal Albatros waar we tussen 100 en 102 dB registreerden.

Wij legden deze metingen voor aan professor Gerrit Vermeir die zich aan de faculteit Ingenieurswetenschappen verdiept in thema's als bouw- en zaalakoestiek en lawaai-beheersing. “Deze metingen zijn oriënterend. De getallen kloppen met wat wij en anderen eerder hadden vastgesteld,” vertelt hij. “Op de werkplaats is men het er over eens dat als je absoluut geen gehoorschade wil 80 dB de grens is. Vanaf dergelijk niveau moet er gehoorbescherming voor handen zijn en 85dB is de absolute actiedrempel waarop men verplicht is om je oren te beschermen. Meer als 87 dB is er niet toegestaan. Natuurlijk ligt de situatie anders aangezien het daar over een blootstelling van acht uur gaat. Verhoudingsgewijs kunnen we stellen dat naar belasting toe, elke 3 dB meer, een halvering van de blootstellingsduur vereist.”

Als we de berekeningen maken, komen we uit op een niveau

van 89 dB dat tolereerbaar is gedurende een uur als je op veilig wil spelen. De actiedrempel verschuift dan naar 94 dB. “De gemiddelde geluidsniveaus zitten dus op het randje. Zolang je geen heel academiejaar in een dergelijke omgeving vertoef, zal de schade nog meevalen. We voelen natuurlijk wel instinctief aan dat 100 dB en waarschijnlijk 110 dB aan de boxen wel erg luid is en dat ons oer daar niet goed tegen bestand is.”

AUTOSTRADÉ

In Leuven zijn de reglementeringen voor maximale geluidsniveaus eigenlijk nog strenger dan wat in het Koninklijk Besluit wordt voorgeschreven. In het politiereglement staat dat er maximum 85 dB mag worden opgemeten. Jules Van Romphay, hoofdinspecteur van de dienst Horeca bij de politie, beseft dat het een utopische gedachte is om die norm te halen: “Het is met de geluidsbeperkingen zoals met de autostrade. Als je 120 rijdt, word je door iedereen voorbijgestoken. In fakbars begrenzen wij de geluidsinstallatie op 90 dB. Toch gebeurt het regelmatig dat die maatregel omzeild wordt door bijvoorbeeld met een andere installatie te draaien of door in het rood te spelen. Voor de 700 andere horecazaken in Leuven is het niet te

doen om overal begrenzers te plaatsen. We streven er naar om vooral de excessen eruit te halen.”

Overtreders kunnen op twee manieren worden beboet. In eerste instantie op grond van het Koninklijk Besluit maar dat is een omslachtige procedure. De klacht wordt dan naar het parket doorgestuurd en zowel de zaakvoerder als de dj in kwestie moeten worden verhoord. Meestal wordt er dus gesanctioneerd op basis van het politiereglement,” vertelt Van Romphay, “waarbij de betrokkenen niet moeten worden verhoord. De boetes die daaraan vasthangen kunnen gaan van 50 tot maximaal 250 euro. We zien soms dat het voor uitbaters afwegen is. Als je luide muziek speelt en je zaak bomvol zit, is 250 euro geen onoverkomelijk bedrag.”

Er zijn wettelijk wel een aantal uitzonderingen op de 90 dB limiet. In fuifgelegenheden als Lido en Albatros mag op basis van de VLAREM, Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, de volumeknop tot 92 dB worden opengedraaid. Die verhoging wordt toegestaan als blijkt uit een onderzoek dat de last voor de omgeving beperkt blijft. Toch maten we in de door de studentenraad LOKO uitgebate fuifzaal Albatros veel hogere geluidsniveaus. Joaquin Christaens,

kringencoördinator LOKO, heeft geen verklaring voor het hoge geluidsniveau: “We zijn dit jaar vooral bezig geweest met de fuifzaal Albatros te vernieuwen. Het zou dus kunnen dat de geluidsbegrenzing aan onze aandacht is ontsnapt. Het is zeker niet de bedoeling om de normen aan onze laars te lappen. We zullen daar in de toekomst iets aan doen.”

VRIJE WIL

Hoe hoog het volume ook mag zijn, studenten beslissen langs de andere kant natuurlijk ook zelf of ze er zich aan blootstellen. Ook professor Vermeir beseft dit: “De mens is meer dan alleen getalletjes. Het is gewoon zo dat jongeren er blijkbaar van genieten om in een luide muziekomgeving te vertoeven. Ik vind dat niet wijs, ik begrijp het eerder als een roesmiddel, maar het grote gevaar zit hem in gewenning en in het onomkeerbare van gehoorbeschadiging. Zo lijkt het inderdaad op roken.” Een masterstudent Educatieve studies beschrijft het zo: “Als er luide muziek gespeeld wordt, ben ik meer in de sfeer. Het zweept op.” Van één ding is hoofdinspecteur Van Romphay rotsvast overtuigd: Binnenkort lopen alle BV's met een oorapparaat rond. Het wordt een modetrend.”

Maddens op de grens van de academische vrijheid? Reddingsboeien en Walen

De tijd dat u naar Leuven kwam om slechts één stiel te leren, is lang vervlogen. Neen, tegenwoordig is het al "multitasking" wat de klok slaat. Ook het professorenkorps doet mee en stopt niet na de lesuren. Zo is er professor Bart Maddens, die een omstreden doctrine hevig verdedigt. Een goed idee? Of is trop ook echt te veel?

MATTHIAS ADRIAENSEN, NELE DOBBELAERE & SARAH VAN BULCK |

In maart 2009 introduceerde politicoloog Bart Maddens, doctor aan de Leuvense Faculteit Sociale Wetenschappen, de 'Maddensdoctrine'. Deze theorie stelt dat Vlamingen niet langer vragende partij moeten zijn in een groot-schalige staatsvorming. Ze moeten wachten tot Wallonië zelf komt aankloppen. Als lokaas moeten zij intussen de eigen bevoegdheden maximaliseren. Maddens schuwt het niet zijn controversiële standpunt in de media te verdedigen. Net dat laatste roept vragen op. Schendt Maddens zijn wetenschappelijke plicht tot objectiviteit?

BELEID

Het Reglement van het Academisch Personeel leert ons dat het geen vrijblijvend gebeuren is om een opdracht te vervullen aan onze Alma Mater. De regels zijn echter zo abstract geformuleerd dat een mens er diepwaterrees van zou krijgen. Absoluut niet nodig, zo blijkt. In de laatste zin schuilt immers een kanjer van een reddingsboei: de academische vrijheid. Teneinde de academische vrijheid te verzekeren, werd het Reglement bewust vaag gehouden," bevestigt directeur van de Personeelsdienst Bert Overlaet. De K.U.Leuven moedigt haar personeel bovendien aan om zich te mengen in het maatschappelijk

debat. "We appreciëren het bijzonder als proffen meewerken aan maatschappelijke vraagstukken. We zijn dan ook niet zo streng," bevestigt Bart Pattyn namens de interdisciplinaire denktank Metaforum Leuven.

VRAGEN

Maar regels weerspiegelen uiteraard niet altijd de geest van een universitaire gemeenschap. Een collega van Maddens licht toe: "Uiteraard heeft iedereen het recht op vrije meningsuiting. Maar de academische traditie vereist wel dat er steeds dissidente geluiden bij je onderzoek betrokken worden. Toen Maddens zijn onderzoekseenheid, het Centrum voor Politicologie, oprichtte, weerde hij collega's met een afwijkende mening."

Worden er dan wel regelmatig colloquia georganiseerd waarbij verschillende meningen aan bod komen? Het antwoord is ontkennend: "Sinds de stichting heb ik er alleszins niets meer van gehoord," aldus de collega van Maddens. Dit gegeven staat haaks op het groot belang dat Metaforum hecht aan dergelijke diversiteit. En er is meer. "Maddens zijn onderzoek wordt gesponsord door mensen die reeds aan het Vlaams Belang gelinkt werden. Daar stellen collega's en ikzelf ons wel vragen bij, ja."

PRANGEND

Het zorgt voor controverse wanneer je als professor je uitgesproken mening ventileert. Moet de K.U.Leuven concluderen dat ze haar regels nauwkeuriger moet opstellen? Misschien moet ze overwegen om, alvorens haar fiat te geven, de achtergronden van een onderzoek beter na te trekken. Ook zouden commissies erop kunnen toezien dat uiteenlopende ideeën voldoende aan bod komen. Maar biedt dat dan wel voldoende oplossingen? Vragen die prangender lijken dan ooit, maar die weinig antwoord krijgen.

Onder de haardroger (3): Luc Vercauteren

"De streber in mij is opgestaan"

Waar is de tijd dat senioren 's morgens naar de bakker en 's namiddags naar de post gingen? Je zoekt ze tegenwoordig beter in de computerles of in één van de aula's die onze universiteit rijk is. Wij kropen alvast onder de haardroger met kinesist en kunstgeschiedenisstudent Luc Vercauteren (53).

SOPHIE VERREYKEN & IDE SMETS |

"In het dagelijks leven ben ik kinesist met een eigen praktijk. Gelukkig werk ik met een flexibel schema en kan ik zo mijn werk met mijn studie combineren. Kunstgeschiedenis heeft me immers altijd al geïnteresseerd. Toen ik vijftig werd, dacht ik: het is nu of nooit. Het werd nu. Ondertussen zit ik al in mijn laatste jaar en ik heb net een stage bij museum M achter de rug."

"Uit interesse koos ik ooit voor de opleiding kinesitherapie, maar ook omdat ik wist dat het me daarna een job zou kunnen bezorgen. In

mijn tijd dachten we daar over het algemeen niet zo over na. Nu merk ik toch dat voor jongeren vandaag het een drijfveer is geworden om je eigen toekomst veilig te stellen. Toen waren er nog meer mogelijkheden, zeker? Maar ik heb er geen spijt van. Ik doe mijn job graag en ik kan ze nu combineren met wat me daarbuiten het meest boeit"

"Het studentenleven is niet meer voor mij weggelegd. Vroeger deed ik dat wel natuurlijk, maar nu heb ik mijn werk en mijn gezin. Voor hobby's heb ik geen tijd meer en zelfs aan studeren kom ik enkel tijdens de blok toe. Ik heb thuis nog

vier studerende kinderen, dus ben ik nooit helemaal afgesloten van de studentensfeer. Mijn vrouw maakt dan een schema om te weten wanneer we examen hebben. Anders is dat niet te doen. Samen blokken is heftisch, maar 's avonds samen eten en een beetje ontladen is zeer fijn. Ik heb nog wel last van examenstress, maar dat is dan omdat ik het zo goed mogelijk wil doen. Mijn vrouw wist niet wat ze zag toen ik begon met studeren. De streber in mij is opgestaan. Van de professoren ben ik alleszins niet meer bang, aangezien een groot deel van hen jonger zijn dan ik."

REFLEX

"Ik merk wel dat de band tussen studenten en professoren enorm veranderd is tegenover vroeger. De afstand is kleiner geworden. Vroeger zag je de prof tijdens de les en het examen en als je daarbuiten iets wou vragen moest dat altijd via een ombudsman of assistent. Nu is het allemaal veel directer. Ik heb me wel moeten aanpassen aan het feit dat er amper nog gebruik wordt gemaakt van de valven en alles nu via Toledo geregeld wordt. In het begin heb ik een aantal keren in Leuven gestaan zonder dat de les doorging (lacht). De reflex om elke dag Toledo na te kijken moest zich nog ontwikkelen."

"Ik heb nog geen idee wat ik met dit diploma wil doen. Schrijven over kunst lijkt me wel iets en zo kan ik me ook verder in het vakgebied verdiepen. Misschien is dat iets voor na mijn pensioen. Een combinatie van de twee disciplines is niet echt mogelijk, denk ik. Al helpt mijn voorgeschiedenis van kinesist me soms wel bij mijn studie. Op een examen had ik bijvoorbeeld een vraag over sociale zekerheid. Om die te beantwoorden, moest ik niet eens hebben gestudeerd. En als Karel I iets aan zijn heup heeft, dan weet ik meteen over welke heup het gaat."

Binnen een klein jaartje studeer ik af en ga me dan terug concentreren op mijn werk als kinesist. Het is goed geweest nu met studeren. Ik zal het natuurlijk wel missen, de sfeer tijdens de lessen en zo. Ik raad het zeker iedereen aan."

SOPHIE VERREYKEN

Binnen Zonder Kloppen

Partnergeweld onder de loep

"If you hit a woman, love dies" aldus Philip Seymour Hoffman in de heerlijke film "The Boat That Rocked" die ons vorige week tot tranen toe ontroerd heeft. Vrijdag 30 oktober stond er een heel vreemd kraampje op de Leuvense markt. Er werden geen waren verkocht, er werd informatie weggegeven.

RUBEN BRUYNOOGHE & GEERT JANSSEN |

Onder de vlag *Binnen Zonder Kloppen* hielden de socialistische vrouwenvereniging Viva en de progressieve vrouwenvereniging Zij-Kant een sensibiliseringscampagne over gezinsgeweld. De concrete aanleiding voor de actie zijn de politieke criminaliteitscijfers van de provincie Vlaams-Brabant. Daaruit blijkt onder meer dat het aantal aangiften van fysisch (sic) geweld binnen het koppel tussen 2000 en 2008 verdrievoudigd is. Cijfers voor seksueel, psychisch en economisch geweld vertonen eveneens

stijgingen, zij het minder sterk. Deze cijfers zijn echter maar het topje van de ijsberg die de Titanic heeft geramd, want volgens Amnesty International krijgt in België één vrouw op vijf te maken met geweld door haar partner of gezinsleden. Andere bronnen spreken over één op zeven, wat nog altijd veel is.

SYLVER

De campagne *Binnen Zonder Kloppen* merkte aan in Leuven als voorlaatste halte van een heuse Ronde Van Vlaanderen. Woensdag 25 november wordt te Mechelen de finish bereikt. Vier Bekende

Vlamingen trekken aan de kar als meter dan wel als peter: actrices An Nelissen, Vanya Wellens en Eline De Munck plus dj Wout van de danceformatie Sylver.

Dat het hete hangijzer van het partnergeweld al die aandacht verdient, staat buiten kijf. Het is echter zeer moeilijk een correct beeld van de kwestie te schetsen. Vooral het internet, dat bulkt van de foute cijfers, bemoeilijkt de evenwichtsoefening. Misschien krijgt Woody Allen toch nog gelijk met zijn stelling dat 94,5 procent van alle statistieken vals is. Zo lazen wij op de website van onderwijstijdschrift *Klasse* dat partnergeweld de nummer één doodsoorzaak was voor vrouwen tussen de zestien en de vierenveertig. Bij navraag bleek dat deze cijfers voor Europa gelden, maar dat de kaarten in België anders liggen. Het is trouwens al van

1998 geleden dat er nog een degelijk onderzoek gevoerd is naar partnergeweld. Een meer *up to date* on-

Het internet bulkt van de foute cijfers

derzoek naar de kwestie zou in de loop van dit jaar moeten verschijnen.

BEGELEIDING

Voor ons persoonlijk is het slaan van een vrouw het laagste wat je als man kunt doen. Wij waren dan ook zwaar verrast toen bleek dat de personen die het *Binnen Zonder Kloppen*-standje bemanden op de Leuvense markt veel genuanceerder waren. Akkoord de vrouwen waren wel voorstander van zwaardere straffen voor geweldplegende partners, maar alleen voor die situ-

aties waar alle hoop op verbetering is gaan varen. Bij sommige gezinnen ligt de situatie anders. Volgens

de vrouwen van Zij-kant en Viva komt veel geweld voort uit een onvermogen van de daders om hun frustraties op een andere manier te uiten dan in termen van een stevige slag op het aangezicht. Als oplossing wordt dan onder meer gepleit voor psychologische begeleiding voor slachtoffers, daders én andere gezinsleden. Over partnergeweld is duidelijk het laatste woord nog niet gezegd.

Meer weten? www.zij-kant.be/content/view/185/1

Het Rode Kruis wil bloed zien!

Veiligheid voorop bij bloeddonatie

Bloedserius is een twejaarlijkse bloedinzamelactie georganiseerd door en voor studenten in samenwerking met het Rode Kruis. Ziehier een spoedcursus, in koelen bloede gegeven en hopelijk zonder het bloed vanonder uw nagels te halen.

MATHIAS VANDEN BORRE |

Het startschot van Bloedserius werd vrijdag dertien november gegeven in het sportcentrum van de K.H.Leuven in de Hertogstraat. Brecht De Tavernier, hoofdverantwoordelijke van Bloedserius: "Dit jaar is de eerste keer dat we samenwerken met de K.H.Leuven. Wij zijn allemaal zeer tevreden met deze verwezenlijking. De K.H.Leuven regelde de praktische kant en in ruil hiervoor hebben we dezelfde voordelen voor de deelnemende studenten voorzien."

Bloedserius is een initiatief van de Landbouwkring en Medica dat dit jaar twintig kaarsjes uitblaast. Doorheen de jaren zijn ook in Antwerpen, Gent en kleinere studentensteden gelijkaardige acties opgericht. De Tavernier: "De toekomst zien wij op het Vlaamse niveau. Wij willen Bloedserius verder uitbouwen en hierin zien we drie grote uitdagingen. Ten eerste moeten de grotere studentensteden een voortrekkersrol op zich nemen. Ten tweede willen we naar de media toe éénsgezind reclame en

publiciteit maken. Ten derde is het de bedoeling om op termijn ook met structurele en financiële sponsors een nauwe band aan te halen. Uiteraard blijft bij dit alles de focus op de student centraal."

RODE KRUIS

"Bloed geven schrikt de meeste mensen nog op twee manieren af," vertelt Karin Genoe, woordvoerder van het Rode Kruis. "Er is soms nog onvoldoende informatie en vele mensen hebben 'schrik voor de prik'. Maar eens deze drempels overschreden komen 70% van de donoren gemiddeld 2,3 keer per jaar bloed geven. Op een maximum van vier keer mogen we hierover zeer tevreden zijn," aldus Genoe.

Bloed geven houdt voor de donor zo goed als geen risico's in. Er wordt gewerkt met steriel materiaal in een professionele omgeving. "Elke patiënt wordt ook individueel gescreend door een dokter en moet vooraf een vragenlijst invullen. De criteria die bestaan, worden ook steeds strenger. Zo zien we meer en meer mensen afhaken om redenen zoals medicatie en reizen in risico-

landen," aldus Genoe. "Maar deze voorwaarden bestaan vooral om de veiligheid van het bloed en deze van de ontvanger te garanderen."

Er bestaat al enige tijd heel wat heisa rond de criteria betreffende risicogroepen. De meest hevige discussie draait rond het verbod op bloed geven voor homo's, zelfs wanneer deze een monogame relatie hebben. Specialisten en dokters stellen deze criteria op basis van onderzoek en statistisch materiaal. Wij doen al het mogelijke om de veiligheid te garanderen," aldus Genoe. "Alle criteria worden continu geëvalueerd en verstrengd. Deze voor homo's is zeker niet de enige."

Eens het bloed ook daadwerkelijk is ingezameld, staat het Rode Kruis garant voor de verdere controle en verspreiding ervan. In verschillende laboratoria wordt het bloed gescreend en gesplitst in de diverse bestanddelen: rode bloedcellen, bloedplaatjes, bloedplasma en bijkomende stoffen zoals eiwitten. Deze bestanddelen hebben elk hun specifiek nut en het Rode Kruis tracht mensen meer te sensibiliseren om ook meer bloedplasma en bloedplaatjes te doneren.

Een gigantische toename van het aantal donoren tijdens één actie is minder interessant dan een betere spreiding doorheen de tijd over

verschillende collectes. De Tavernier: "Bloedserius in Leuven wordt niet veel groter meer. Wanneer het doel zou zijn om over vijf jaar 10.000 studenten te overtuigen om bloed te geven, is dit niet interessant meer omdat we dan met een overflow zitten. Het is dan ook een uitdaging op het Vlaamse niveau om de verschillende acties op elkaar te laten aansluiten."

Genoe: "Bloed is slechts 42 dagen houdbaar, dus een continue bevoorrading is noodzakelijk. Wij rekenen zeker op acties als Bloedserius en verminderen tegelijkertijd andere collectes om onze voorraad op peil te houden." Eens bloed is ingezameld, komt het terecht in één digitale bloedbank op Vlaams niveau met verschillende filialen. Genoe: "Zo hebben we een elektronisch toezicht op de veiligheid en spreiding van het bloed. Wij verbinden ons ertoe elk ziekenhuis te kunnen bevoorraden binnen het uur."

HEMOVIGILANTIE

Over de uiteindelijke toediening van bloed aan patiënten wist professor Timothy Devos, hemovigilante arts in het Universitair Ziekenhuis Leuven, ons meer te vertellen: "Sinds 2005 bestaat er een Belgische wet die voorschrijft dat elk ziekenhuis over een hemovigi-

lantiesysteem (toezicht op bloedveiligheid, red.) moet beschikken. Een Britse studie in *Blood (medisch tijdschrift, red.)* toonde aan dat de kans dat de meest gevreesde transfusiële reactie (*acute hemolytische transfusiële reactie, red.*) optreedt, 1 op 90.000 bedraagt. De kans op mortaliteit na deze transfusiële reactie bedraagt 1 op 1,8 miljoen en deze cijfers komen overeen met de gegevens van het Belgische Federaal Agentschap voor Geneesmiddelen en Gezondheidsproducten (FAGG). Wanneer je weet dat er in het UZ Leuven ongeveer 50.000 transfusies per jaar gebeuren en we er alles aan doen om het toezicht continu te verstrengen om de kans menselijke fouten te verkleinen, kan men over een sluitend systeem spreken."

WAAR?

Gedurende heel deze week nog loopt Bloedserius op verschillende locaties: maandag 16 en dinsdag 17 november kunnen bloedgevers terecht in de Universiteitshallen in de Naamsestraat. Woensdag 18 en donderdag 19 november moeten donoren zich dan weer aanmelden in het Gymnasium van sportwetenschappen, gebouw De Naeyer.

Meer informatie vindt u op www.bloedserius.be.

Europees Centrum voor Vrijwilligerswerk krijgt Belgische voorzitter

"Vrijwilligerswerk doe je ook voor jezelf"

Eva Hambach werd op 14 oktober verkozen als nieuwe voorzitter van het Europees Centrum voor Vrijwilligerswerk (CEV) in Malmö, Zweden. Het CEV is een overkoepelende organisatie, opgericht in 1989, om vrijwilligerswerk te promoten en die ondertussen meer dan twintig miljoen vrijwilligers vertegenwoordigt. Hambach, afkomstig uit Deurne, zal de komende drie jaar "de stem van het Europees vrijwilligerswerk" vertolken.

IDÉ SMETS & MATHIAS VANDEN BORRE |

Veto: Het CEV bestaat dit jaar twintig jaar. Wat zijn jullie grootste successen?

Eva Hambach: «Het CEV heeft als belangrijkste taken informatie uitwisselen, netwerking tussen organisaties bevorderen en gemeenschappelijk projecten opzetten tussen de verschillende landen. Hierin is het CEV enorm gegroeid en ons grootste succes hierbij is zonder twijfel de immense toename van het aantal leden. Er zijn nog wel enkele Europese landen die ontbreken, maar toch hebben we nu ook een voet aan de grond in de meeste Oost-Europese en zuidere landen. Een ander groot succes is het binnenhalen van het Europees jaar van de vrijwilliger. Ook het feit dat men vroeger vrijwilligerswerk meer koppelde aan jongeren, terwijl nu ook het besef groeit dat we meer middelen nodig hebben voor ouderen, vind ik een mooie verwezenlijking»

Veto: 2011 Wordt het Europese jaar van de vrijwilliger. Wat zijn volgens u de uitdagingen hiervoor?

Hambach: «Het is onze ambitie dat in 2011 écht iets beweegt in alle Europese landen waar vrijwilligers actief zijn. We zitten hierrond nog met enkele uitdagingen omdat de beslissing in het Europees parlement nog niet zo lang is gevallen. Ten eerste is er het probleem om de verwachtingen in te passen in het toegekende budget. De hoeveelheid geld toegekend door de Europese Unie voor dit Europees jaar is heel

beperkt. Voor het Europees jaar voor de strijd tegen armoede werd er bijvoorbeeld zeventien of achttien miljoen uitgetrokken, terwijl er voor het Europees jaar van de vrijwilliger slechts acht miljoen is voorzien. Een tweede uitdaging is streven naar meer erkenning van vrijwilligerswerk in Oost en Centraal Europa voor alle leeftijdsgroepen. Daar zijn vooral jongeren actief, omdat de oudere generatie vrijwilligerswerk nog altijd associeert met iets dat ze móesten doen tijdens het communistisch regime. Dat zullen we proberen open te breken. Een derde uitdaging, waarvoor ik zelf graag werk, is streven naar meer waardering van vrijwilligers. Zo willen we alle organisaties, van klein tot groot prikkelen om bijvoorbeeld partnerships aan te gaan, studiedagen te organiseren, enzovoort.»

Veto: Bestaan er tegenhangers van het CEV in andere continenten?

Hambach: «Ik denk niet dat er echt tegenhangers van het CEV bestaan in andere continenten. Het concept "vrijwilligerswerk" is niet uitsluitend Europees, maar de specifieke manier waarop we dit hebben gestructureerd, uitgebouwd en uitgedacht is dat wel en maakt volgens mij deel uit van onze democratische verworvenheden. Ook binnen Europa bestaan er echter nog grote verschillen. Er heerst bijvoorbeeld meer een praat- en discussiecultuur in het Zuiden terwijl de Noordelijke aanpak meer zakelijk, en ook businessgericht is. Ik hoor wel eens dat allochtonen wat vrijwilligerswerk betreft minder doen, maar dat is

niet zo. Ze doen dat gewoon op een andere manier, bijvoorbeeld meer in de vorm van vriendendiensten. Een grapje dat men in het buitenland over Belgen maakt: zet twee of drie Belgen bij elkaar en je hebt een nieuwe vereniging.»

Veto: Drie generaties terug werd vrijwilligerswerk gelijkgesteld met missiewerk door "paterkes in de Congo". Wat is er veranderd?

Hambach: «(lacht) Vroeger was dat inderdaad op missie vertrekken naar mensen die in armoede leven, kleding inzamelen, met mensen in een rolstoel gaan wandelen, enzovoort. Maar het idee van wat vrijwilligerswerk nu uiteindelijk is, is helemaal veranderd. Ook jeugd Bewegingen en sportclubs kunnen een vorm van vrijwilligerswerk zijn. Het engagement van mensen is tegenwoordig ook kritischer. Mensen kijken of een bepaalde organisatie interessant is voor hen en als dat niet zo is, dan wandelen ze gewoon verder. Veel jongeren die actief zijn in het vrijwilligerswerk zullen dit trouwens nooit zo noemen»

Veto: Doe je vrijwilligerswerk voor jezelf?

Hambach: «Ik denk dat wel. Vroeger mocht dit echter nooit gezegd worden. Toen beschouwde men dat als 'een engagement voor de gemeenschap', maar ik denk dat niemand zich inzet voor de gemeenschap als je daar zelf niets uithaalt: sociale contacten, plezier of een verzetje voor sommigen en natuurlijk ook omdat je zelf iets wil veranderen. Je kan nooit het eigenbelang wegdenken en ik vind dat ook niet erg. Soms hoor je dat jongeren vrijwilligerswerk doen om dat dan later op hun cv te kunnen zetten. Ik vraag me dan af wat daar mis mee is. Dat is toch een manier om te weten te komen waar die mensen mee bezig zijn.»

Veto: Wordt er soms misbruik ge-

BRECHTE KEULEN

maakt van vrijwilligers?

Hambach: «Ja, ik denk dat wel. Bijvoorbeeld door vrijwilligers niet te erkennen. Zo zie ik vaak dat mensen zich inzetten voor een organisatie, maar wanneer er iets misloopt doen sommige organisaties alsof hun neus bloedt. Andere organisaties hebben de attitude: 'Ze mogen blij zijn dat ze hier vrijwilligerswerk doen' en dan voorzien ze geen bescherming of informatie. Zo'n houding klopt niet.

Veto: Is er dan nood aan een kwaliteitslabel?

Hambach: «Een kwaliteitslabel is heel moeilijk te realiseren. Het CEV

zou wel een aantal aanzetten kunnen geven en als je dit financieel kan laten ondersteunen door de overheid ben ik daar niet tegen, maar dit is niet gemakkelijk. Veel hangt af van de cultuur van elke sector en de verschillende landen. Moet je een kwaliteitslabel geven omwille van de eer van het label of omwille van een ondersteuningspremie die daaraan gekoppeld gaat? Heel moeilijk is trouwens ook het definiëren van wat vrijwilligerswerk is en wat niet. Voorlopig zijn er nog te grote verschillen om dat op het Europese niveau in te voeren.»

Morgenstond (5): Simon Mignolet

Een jongeman zoals alle anderen?

Simon Mignolet is 21 jaar oud, maar combineert al enkele jaren zijn studies politieke wetenschappen met profvoetbal, waar het hem momenteel voor de wind gaat. Als doelman van Sint-Truiden en de nationale beloftenploeg wordt hij bijna wekelijks in verscheidene media omschreven als 'superheld' en 'onklopbaar'.

FRANK PIETERMAAT |

Veto: *Waarom koos je voor politieke wetenschappen?*

Simon Mignolet: «Toen ik de middelbare school verliet, was ik reeds prof bij Sint-Truiden. Ik wist dat het moeilijk zou worden om dat met studies te combineren, omdat ik in het middelbaar ook al lessen miste. Ik was toen geïnteresseerd in onder ander geschiedenis en politiek. Uiteindelijk is het dan politieke wetenschappen geworden, voor-

nooit wat er kan gebeuren. Als iemand mij morgen een dubbele beenbreuk trapt en ik nooit meer fatsoenlijk kan voetballen, dan wil ik toch iets achter de hand hebben. Er waren trouwens ook voorbeelden genoeg uit mijn voetballende omgeving waarvan ik zag dat ze in een zwart gat vielen en daar wou ik zelf absoluut niet in belanden.»

Veto: *Hoe verdeel je je tijd over voetbal en studies?*

Simon: «Door het jaar doe ik eigenlijk niets voor school, omdat er zo-

Veto: *Is het moeilijk voor jou om voetbal en studies gescheiden te houden?*

Simon: «Nee, want dat is eigenlijk absoluut mijn bedoeling. Ik bekijk voetbal en studie als twee aparte werelden. Op de club hebben ze er in ieder geval geen last van dat ik student ben, want ik kom gewoon zoals elke speler elke dag trainen. Als ik dan eens een paper moet maken, ga ik gewoon overdag trainen en maak ik 's avonds de switch om aan de paper te werken.»

SCHOONZON

Veto: *Je zit momenteel in je derde jaar. Hoe zijn de eerste twee jaar verlopen?*

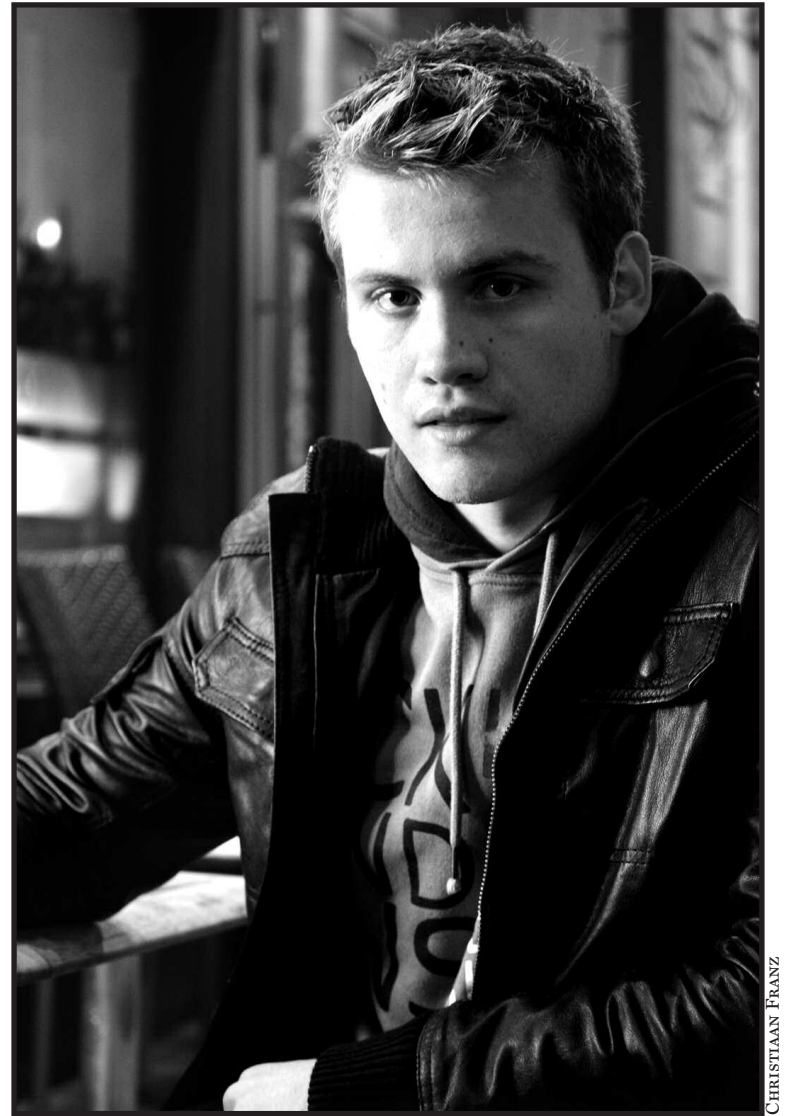
Simon: «Het eerste jaar was sowieso een beetje zoeken en toen heb ik ook problemen gehad met een aantal vakken. Daarom heb ik het jaar nadien een deel van het eerste jaar samengenomen met een deel van het tweede jaar, wat ik vorig jaar ook deed met een deel van het tweede en het derde jaar. Normaal zou ik nu in mijn laatste jaar moeten zitten, maar ik had voor mezelf voorgenomen de rest van het derde rustig af te maken zodat ik hierna, als alles goed gaat, mijn masterdiploma kan behalen.»

Veto: *Eigenlijk ben jij een beetje de ideale schoonzoon, of niet?*

Simon: «Dat wordt vaak gezegd, maar zo zou ik het niet omschrijven. Natuurlijk word je dikwijls aanzien als iemand die iets abnormaals doet, maar zo zie ik het helemaal niet. Als ik naar de les ga, bekijk ik mezelf gewoon als een van de vele studenten en op de voetbaltrai-

ning ben ik een voetballer net als de dertig anderen. Ik probeer me zeker niet als een eenzaat in de menigte te profileren. Natuurlijk hoort de aandacht er wel bij, maar ik

word eigenlijk helemaal niet graag op de BV-manier herkend, want op het einde van de dag ben ik gewoon maar iemand zoals alle anderen.»

CHRISTIAN FRANZ

“Ik probeer me niet als een eenzaat in de menigte te profileren”

al omwille van het theoretische karakter. Ik heb anderzijds ook wel wat politieke interesse, maar ik studeer dit zeker niet met het doel om later politicus te worden.»

ZWART GAT

Veto: *Had je niet gewoon alles op het profvoetbal kunnen zetten en de universiteit links kunnen laten liggen?*

Simon: «Ja, maar dat zou een te gemakkelijke oplossing zijn geweest. In het profvoetbal weet je immers

veel tijd kruipen in het voetbal. Indien er een werkje of paper gemaakt moet worden, doe ik daar wel wat inspanningen voor. Eigenlijk laat ik alles op zijn beloop tot de examens eraan komen en dan is het een kwestie van karakter te tonen. Dankzij mijn topsportstatuut kan ik die examens ook spreiden, zodat ik er nooit twee in één week heb. Ik probeer ook vaak mijn examens naar het einde van het jaar te zetten, omdat het voetbalseizoen in de maand mei op zijn einde loopt.»

Tien jaar Funtime Records

“Het eerste half uur na een optreden is altijd total breakdown”

Het Leuvense indielabel Funtime Records bestaat tien jaar. Vrijdag 13 oktober wordt dat gevierd met een labelnight in de club van de Ancienne Belgique (AB). Wij gingen alvast babbelen met Funtime-opperhoofd Johan Quinten, ook bekend als de man met de baard en de dreadlocks van JJ Records.

GEERT JANSSEN |

Veto: *Wat zijn de hoogtepunten van tien jaar Funtime Records?*

Johan Quinten: «Ik vind het altijd leuk als een band doorgroeit naar iets mooiers en iets groters. Wij werken heel vaak met eerste releases van een nog onbevengene band. Die hebben hoge verwachtingen, maar zijn ook bereid er veel werk in te steken. Hoogtepunten benoemen vind ik moeilijk. Het is kiezen tussen mijn kindjes (*lacht*). Het is leuk om te merken hoe een band als Sedan Vault een weg heeft gevonden naar een breder publiek. Langs de andere kant is het ook leuk te merken dat bepaalde punk- en hardcorebands ondertussen een vaste waarde geworden zijn in de scene. Het leukste aan Funtime vind ik het gevoel dat alle neuzen in dezelfde richting staan. Een hechte, hardwerkende klik.»

Veto: *Er wordt makkelijk gezegd dat Funtime Records een punklabel is, maar jullie catalogus is veel breder dan dat. Wat is het meest atypische dat u heeft uitgebracht?*

Quinten: «We zijn inderdaad gestart vanuit punk en hardcore.

Maar ik heb het zelf altijd heel breed gezien omdat ik zelf ook een brede muzieksmaak heb. Het is gevaarlijk jezelf te beperken tot smalle hokjes omdat er zoveel interessante dingen zijn. The Killbots zullen muzikaal gezien het minste in het referentiekader van Funtime passen. Zowel qua muziek als qua scene hebben die totaal geen uitsaans met punk en hardcore. Bands als Soon, Sedan Vault en Cornflames, die eigenlijk indierockbands zijn, hebben wel hun roots in punk en hardcore.»

SCHENEN

Veto: *U bent zelf frontman van twee groepen, PN en Homer. Speelt u ook een instrument?*

Quinten: «Ik kan jammer genoeg geen instrument bespelen. Zanglijnen en teksten doe ik wel. Aanvankelijk hadden wij bij PN redelijk wat maatschappijkritische teksten. Maar we zijn zo wel geëvolueerd naar meer. Ja, 'poëtisch' is een groot woord, ik zou mezelf geen dichter durven noemen. Het is gewoon persoonlijker en abstracter geworden. Homer vertrekt dan meestal vanuit een irritatie om wat er

gebeurt in het brede geheel van de wereld. Ik ben wel nooit echt een preker geweest, ik hoef mijn visie niet aan iemand op te dringen.»

Veto: *In beide groepen speelt u met uw broer Bert. In de rock & roll-geschiedenis is dat zowat het klassieke patroon om ruzie te maken.*

Quinten: «Dat valt goed mee. Wij kunnen heel goed tegen elkaar zeggen dat iets rommel is. Ik denk dat er voordelen zitten aan met een familielid in een band spelen. Er is al van kleins af aan een traditie van tegen de schenen schoppen. Bij ons zorgt het dus niet voor problemen, het is eerder constructief.»

Veto: *Bij optredens van Homer valt vaak op dat jullie spelen voor een publiek dat een stuk jonger is dan jullie zelf.*

Quinten: Punkrock heeft op zich natuurlijk wel een publiek van jongeren. Die hebben graag duidelijke categorieën en zijn vaak heel erg bedreven in één bepaalde scene. Ik denk soms wel eens: “Dat zou bijna mijn zoon kunnen zijn.”»

Veto: *Na een optreden zit u er fysiek helemaal doorheen.*

Quinten: «Het eerste half uur na een optreden is altijd *total breakdown*. Dan ben ik kapot. Ik smijt mij ook wel volledig. Op het podium bestaat er niets anders dan de muziek. Het is bijna therapeutisch: alles eruit smijten. Ik ben dan achteraf wel even leeg, maar meteen

ook weer opgeladen door de adrenaline. Als we 's nachts nog een behoorlijk stuk moeten rijden, ben ik altijd de chauffeur. Mijn vrouw vraagt soms of dat niet gevaarlijk is, maar na een concert ben ik altijd zo opgeladen dat ik onmogelijk in slaap kan vallen.»

SCHREEUWEN

Veto: *Vrijdag is er een Funtime Records Labelnight in de AB. Is dat een vorm van erkenning door het establishment?*

Quinten: «Ja, de laatste jaren zijn we met Funtime Records wel uit het vakje van punk en hardcore gebroken met bands als Soon en Sedan Vault. Maar ook door veel

zijn, betekent veel voor mij.»

Veto: *U heeft vier kinderen. Weten zij wat papa doet?*

Quinten: «Ze weten het, maar ze zijn er niet wild enthousiast over. Mijn oudste dochter is ondertussen elf en luistert wel naar punkrock, maar dan Nailpin en Fall Out Boy. Ze is verder meer bezig met Lady Gaga, Kate Perry en aanverwanten.»

Veto: *Dat mag van u?*

Quinten: Natuurlijk. Ik ga haar zeker niks opdringen, want dan gaat ze zich daartegen verzetten. Mijn kinderen zijn totaal niet gechoqueerd als ze metal of hardcore horen. Ze zijn dat gewend. Ze zien schreeuwen niet als iets *evil*. Als je

“Als je sommige kleine kinderen death metal zou laten horen, zouden ze bang worden”

promo te maken en hard te werken. Dan merk je ook dat zalen als Trix, de Muziekodroom of de Nijdrop dat opmerken en onze initiatieven ondersteunen. De AB is voor mij persoonlijk toch wel de rocktempel van België. Dat zij geïnteresseerd

sommige kleine kinderen death metal zou laten horen, zouden ze bang worden. Mijn kinderen denken gewoon: “Er is weer iemand aan het schreeuwen.” (*lacht*)»

Veto vergelijkt (3): cafés

Obscure rock & klassieke muziek

Elke drie weken probeert Veto van de Leuvense student een iets kritischer consument te maken. Deze week moesten de cafés van onze edele stede eraan geloven. Wat begon als een speurtocht naar een goed getapte pint, eindigde in een kater. En te recht!

GEERT JANSSEN |

Er doen veel straffe verhalen de ronde over de rol van alcohol in het sociale leven van de student. Het goede nieuws is dat al die verhalen waar zijn. Mensen die het kunnen weten, verkondigen dat je sneller omkomt van de dorst dan van de honger. *Call us silly*, maar wij nemen liever geen risico's.

Op elk mogelijk moment zijn er in Den Amedee meer mensen wel een spel aan het spelen dan niet

In onze zoektocht naar het aardse paradijs van het goudgele levenswater moeten wij beginnen met enkele cruciale nuancerings. Overall wordt verkondigd hoe de student van tegenwoordig liever *cocoont*, hoe hij zich met enkele maten en een bak bier opsluit in zijn kot. Oerdom vinden wij dat. Statistieken tonen aan dat de mees-

te zelfmoorden *thuis* gebeuren. Wij trekken liever de straat op. Genoeg gezegd.

Een tweede kritiek van de bezopen rede — die oude leernicht van een Immanuel Kant zou trots op ons zijn — is dat we het hier niet hebben over de talrijke Leuvense fakbars. Die komen immers al aan bod in de *Veto*-reeks *Staminee* en wij mogen van onze hoofdredactri-

ce niet onder onze eigen duiven schieten. Wij mogen haar ook niet tegenspreken.

SFEER

Een eerste café dat wij meedragen in ons hart is Den Ouden Tijd. Wanneer u 's zondags van de trein stapt en de pijp van het station uit slentert, is dat het eerste stukje

Leuven dat uw vermoeide ogen mogen aanschouwen. Den Ouden Tijd is bruiner dan het hemd van de *Stabschef* van de *Sturmabteilung*. Onbeschaafde lieden noemen het een oude zakkencafé. Wij, nostalgici van aard, houden van Den Ouden Tijd voor de sfeer.

En plus kost een drieëndertiger er maar een euro veertig. Daar kunt ge niet voor sukkelen. *Word on the street* is dat deze spotgoedkope prijs is ingesteld nadat in 2005 een klant ter plekke werd vermoord door een dolle Armeniër.

MUZIEKQUIZ

Een tweede Leuvense café waar wij verliefd op zijn, is De Libertad. Gelegen in de Muntstraat is dit nauwelijks tien meter verwijderd van de *Veto*-redactie. Onze voorkeur voor dit café is minstens ten dele mee bepaald door onze aangeboren luiheid. Goedkoop kan je De Libertad bezwaarlijk noemen, maar het is zeker niet het duurste café van *Tobackgrad*. Wij doen niets liever dan op een namiddag plaats te nemen op het terras met een koffie. Gegarandeerd passeert *le tout Louvain* voor onze ogen. Zo voelen wij ons ook eens belangrijk.

Bonus voor De Libertad is de muziekquiz die sinds mensenheugenis elke dinsdagavond doorgaat. Van klassieke pop tot obscure rock: alles komt aan bod en wij zijn woe-

dend op onszelf telkens wij iets niet weten. Gelukkig telt ons *track record* meer overwinningen dan nederlagen. Voor de minder snuggere onder u: De Libertad is *the place to be*.

HIPPIE

Met het derde café van ons groots meanderend vergelijkend onderzoek hebben wij een iets complexere relatie. Het betreft hier Den Amedee, nauwelijks vijftig meter ten noordwesten van De Libertad. Over Den Amedee vallen vier dingen te zeggen. *Un*: er wordt enkel klassieke muziek gedraaid. U begrijpt dan ook dat de naam een knipoog is naar *the late, great* Wolfgang Amadeus Mozart, die een paar aardige deuntjes de wereld in heeft gestuurd. *Dos*: er staat een gigantische rek met gezelschapspelletjes. Op elk mogelijk moment zijn er in Den Amedee meer mensen wel een spel aan het spelen dan niet. *Tres*: Den Amedee gaat pas om acht uur 's avonds open. *Cuatro*: de uitbater is een hippie die overtuigd is van zijn eigen gelijk.

Tweemaal hebben wij een interview afgenomen in Den Amedee. Telkens waren bij het uittypen van de opname de interpellaties van de hippie duidelijk te horen. Een vriend van ons vroeg de man ooit welk liedje er op dat moment opstond. Het antwoord bestond uit

een *rant* van een kwartier dat het een muziekstuk was en geen liedje. Welk muziekstuk precies is onze vriend nooit te weten gekomen. Hij huilt tegenwoordig uit in Amsterdam, de Jodenstad.

Bij het ter perse gaan bereikt ons het bericht dat er geruchten rond gaan dat de Amedee gesloten is. Laat ons hopen dat dit artikel geen rouwrede moet zijn.

EITJE

Het laatste café van de lijst is het meest obscure: Inn 't Joor 1. Het jaar één is lang geleden, maar het zou ons niet verbazen als het café toen al bestond. Goed verborgen tussen de Centrale Bib en de Tiensestraat is het een serieus *incrowd*-gebeuren. Meer dan vijftien man kan er niet binnen. Maar je kan er wel een hardgekookt eitje eten. Geloof ons, dat kan smaken zo tussen twee pinten door.

Tot zover de theorie. De praktijk moet u zelf maar op doen. Open uw ogen en ga de wijde wereld in. Bezoek onze favo cafés en uw eigen voorkeuren. Laat ons gerust weten of u het al dan niet met ons eens bent. U weet waar u ons kan vinden vanavond? U weet dat u uw lever niet mag overbelasten?

Tafelrond: Joris Diels Pedagogiek

“Pedagogen raken sneller aan een lief dan Winezen”

In Tafelrond laten we wekelijks een preses aan het woord. Deze week hebben we een date met Joris Diels van Pedagogiek De kring heeft te maken met tal van vooroordelen en clichés. We doen er nog een schepje bovenop en leggen de Kringcoördinator menig clichés over zijn kring en over vrouwen voor. Tijd voor een reactie.

ERIC LAUREYS & CHRISTINE LAUREYS |

De kiesploeg Goesting sloeg de bal niet mis met hun naamkeuze toen ze in april opkwamen om als volgende presidium verkozen te worden voor pedagogiek. Maanden later heeft krico Joris er nog altijd evenveel zin in en zelfs meer. Het jaar is op gang gekomen en zaken beginnen beter te lopen want iedereen weet nu wat hij/zij moet doen. De goesting is er nog altijd. Maar is het ook goesting dat Joris naar deze post deed hunkeren? Pedagogiek is een meisjesrichting, niet mis dus om er als jongen een hoge functie te bekleden. Over deze en andere clichés leggen we Joris op de rooster.

VOORORDELEN

Veto: Pedagogiek is iets met kindjes?

Joris Diels: «Deze veralgemening is een probleem, ongeveer iedereen denkt dat. Pedagogiek wordt altijd geassocieerd met orthopedagogiek en deze laatste kan met kindjes zijn. Maar je hebt ook nog vele andere afstudeerrichtingen zoals sociaal- en arbeidspedagogiek, daar ligt de focus niet op kinderen, maar eerder op levenslang leren en dat kan evengoed bij volwassenen.»

Veto: Is het omdat deze gedachte bij vele mensen leeft dat voornamelijk meisjes deze richting kiezen?

Joris: «Toen ik voor de eerste keer de aula binnenkwam, zag ik alle ogen naar mij kijken. 'Eindelijk nog eens een jongen' kon je van de gezichten aflezen. Ik denk dat ik toen zes of zeven jongens kon tellen. Maar dit komt ook voornamelijk door de manier waarop de richting naar het middelbaar toe wordt geprofileerd. Op onze infodagen zien we bijvoorbeeld geen jongens.»

Veto: Laten we het even over jouw mening over de vooroordelen van jongens tegenover meisjes hebben. Meisjes zijn twistziek?

Joris: «Ik heb dat al vaak gehoord, maar deels valt dat in de kring goed mee. Ik heb nog geen brandjes moeten blussen. Meisjes zijn wel zeer anders dan jongens, ze doen meer achter de rug terwijl een jongen vaak rechtuit is.»

Veto: Vrouwen zenden signalen uit naar jongens en deze begrijpen deze niet.

Joris: «Dat kan wel zijn maar hoe zou ik dit weten als we het niet zouden snappen (*lacht*). Meisjes komen soms wel bij mij klagen: 'Die jongen ziet dat niet, wat moet ik doen?' Een tip naar de vrouwelijke lezers toe: wees net iets directer. Wat voor vrouwen misschien direct is, is dat voor mannen niet altijd zo. Om een voorbeeld te geven: op een feestje enkel kijken naar een jongen is niet genoeg. Je moet ook de eer-

ste stap durven zetten.»

Veto: Vrouwen zijn meer bezig met hun lichaam en imago.

Joris: «Nee, toch niet in onze kring. Er zijn natuurlijk altijd wel uitzonderingen.»

Veto: Vrouwen zijn betere studenten.

Joris: «Volledig correct! Al mijn notities komen van vrouwen. Meestal zijn vrouwen ook ordelijker. Als ik in de aula rondkijk zitten de meeste vrouwen vlijtig te pennen en zijn de mannen wat aan het rondkijken.»

WINEES

Veto: Vertel eens wat goede zaken over vrouwen.

Joris: «Eerst en vooral zijn ze veel knapper dan mannen. Meestal onthouden ze ook altijd alles. Bij ons in de kring is er een vrouwelijke vice-krico, zij onthoudt dingen die ik vergeet, dat is zeer makkelijk.»

Veto: Waar vullen mannen vrouwen aan en omgekeerd?

Joris: «Ze zijn een agenda voor mannen. Ook de orde in onze kring wordt bewaard door vrouwen. Maar mannen kunnen beter *to the point* komen en de structuur behouden.»

Veto: Wie drinkt er meer bier?

Joris: «Venten! En dat zie je goed. Op TD's bij kringen zoals Industria en VTK worden er veel meer vaten leeggedronken. Wij verkopen er veel minder en dus hebben we ook minder winst. Vorig jaar hadden we een TD waar we helemaal geen winst op hadden omdat de drank niet goed verkocht.»

Veto: Weinig jongens om dat te compenseren dus. Maar hoeveel jongens

hebben geen lief? Er is een brede keuze aan meisjes bij jullie.

Joris: De meeste mannen hebben een lief, denk ik. Al is dit bij de vrouwen ook zo. Er wordt meestal niet in eigen vijver gevist; er zijn er immers genoeg andere. En als je

echt wil en lang genoeg zoekt kan je wel een vriend(in) vinden bij pedagogiek zelf. Misschien is het toch nog net iets makkelijker om als mannelijke pedagoog een lief te vinden dan als Winees»

FREDERIK LEYS

Playgroundfestival in Leuven

Geen hond die het begreep

Vrijdag 6 november ging in Leuven de derde editie van het Playgroundfestival van start. Dit kunstenfestival brengt vernieuwende voorstellingen, projecten en installaties uit allerhande disciplines. Playground wil een format bieden voor de kunstenaars die het traditionele overboord gooien en een interdisciplinaire aanpak centraal stellen. De openingsavond in STUK bracht onder meer premières van Yuri Dirckx & Aurélien Froment en Mette Edvardsen.

DAPHNE DE WIT & JEROEN DEBLAERE |

Het programmaboekje sprak veel belovend over de 'subtiele choreografie' van Yuri Dirckx & Aurélien Froment in hun nieuwe creatie *In Order of Appearance*. De spierwitte scène was opgebouwd uit meterslange papieren vellen die naar beneden hingen en een zeer abstract en minimalistisch gevoel creëerden. Een uur lang werd er niet gesproken op drie zinnen na, die bij nader inzien het hoogtepunt van de voorstelling vormden. In de act stond compositie centraal, de hoofdrolspeler — het was een éénmansact — stelde deze voortdurend in vraag door bedenkelijk naar de objecten — een kubus of cilinder bijvoorbeeld — te staren die hij op de scène bracht en vervolgens steeds een nieuwe plaats toekende.

GÊNANT

Helaas miste deze performance één cruciaal gegeven: een verhaal. Goed, er werd niet gesproken, dus een verhalende component toevoegen is wat moeilijker. Wel werd er veel gewerkt met herhalingen, maar ook deze leken nooit iets te vertellen. Aanvankelijk was het publiek muistil — de verwachtingen waren na de promotekst hooggespannen — maar die stilte ging na een half uur over in gênant geëeuw. Een paar zielen durfden het aan de zaal te verlaten. Dat was moedig want het sluiten van de deur was pijnlijk hoorbaar. Tja, de subtiele choreografie was gewoon té subtiel. Waarschijnlijk wordt er ergens in een ivoren toren lovend geschreven over dit soort innovatieve performances, maar er was alles

zins geen hond in de zaal die er iets van begreep.

Mette Edvardsen kon met *Every now and then* — een zogenaamd vernieuwende choreografie — het tij niet keren. Conceptueel was er nochtans een mogelijkheid tot een interessante voorstelling. In het boek waarvan iedereen op voorhand een exemplaar kreeg, stonden foto's van scènes die in het stuk al dan niet zouden plaatsvinden. De bedoeling was dat de toeschouwer tijdens de voorstelling zou doorbladeren en fragmenten die later in de voorstelling aan bod zouden komen zou laten interageren met wat er te zien was op het podium.

KUNST?

Het bijzonder tragische lot van deze voorstelling was dat er op het podium absoluut niets te zien was. Twee mensen — die men in het jargon ongetwijfeld 'dansers' zou noemen — wandelden van links naar rechts over het podium en verdwenen dan weer backstage om vervolgens wederom de bühne te betreden en een gelijkaardige wandeling aan te vatten. Voorts werd er een sanseveria en een appel betrokken in dit zielige vertoon.

Every now and then leek in al te veel aspecten op het stuk van Dirckx en Froment: bijna zonder geluid en bijzonder abstract. De grootste gelijkenis bleek de ongehoofde saaiheid van het geheel te zijn. Er gebeurde werkelijk niks op het podium. Niet voor niets barstte een jongedame na de voorstelling in lachen uit, gegeneerd vragend: "Heb ik hier nu negen euro voor betaald?" De zinloze, maar telkens terugkerende uitspraak "dat kan ik ook" zal ongetwijfeld in menig

hoofd zijn opgedoken. Een aantal keer op een podium rondwandelen en wat spelen met een aantal voorwerpen kan men bezwaarlijk kunst noemen.

TAKE-AWAY

Dergelijke dansvoorstellingen, shows, performances of hoe je ze ook wil noemen, roepen toch enkele vragen op. Is dit dan de kunst van morgen? Is dit de speeltuin waaruit de toekomstige kunst recruteert? En in welk opzicht is dit soort kunst eigenlijk nog kunst? Beide voorstellingen waren zo 'anders, zo wereldvreemd, dat ze in geen enkel opzicht meer op kunst lijkten. In die zin is het zorgwekkend dat men dit de kunst van de toekomst noemt. Dat deze voorstellingen op de eerste avond van Playground geprogrammeerd zijn, wil zeggen dat ze voor STUK veel betekenen en dat ze inderdaad de klok van morgen willen luiden met deze performances.

Akkoord, vele grote kunstenaars werden verkeerd begrepen in hun tijd. Akkoord, men noemt kunst een vorm van vervreemding. Iets alledaags vreemd of anders maken, is een valabele definitie van kunst. Akkoord, kunst hoeft niet noodzakelijk volledig te begrijpen zijn; volledig transparant te zijn. Maar het moet natuurlijk wél goed zijn. Het moet duidelijk zijn dat een voorstelling iets 'is'; dat er inhoud is, dat er iets te zien valt. Tijdens beide voorstellingen was er echter geen sprake van enige vorm van animo. Om kort te zijn: *bo-ring*.

Gelukkig was dit nog maar de eerste dag van het Playgroundfestival en kan het bij deze alleen maar beter worden. Over andere acts zijn de reacties overigens lovend. Zo is er tot 13 november nog het concept Store (in samenwerking met museum M) in de Mechelsestraat: daar verkopen Michikazu Matsune & David Subal take-away performances vanaf 80 cent per performance.

Check In - Check Out

Check In

Wie: Sara Hansson
Wat: Rechten
Waar: Leuven

Veto: Wat wist je al over België?

Sara Hansson: «Eerlijk gezegd niet zoveel. Bier, chocola en de Europese Unie waren ongetwijfeld mijn belangrijkste associaties.»

Veto: Waarom koos je voor Leuven?

Sara: «Ik wilde in het Engels studeren, maar aangezien ik al eerder in Londen heb gewoond, bedacht ik me dat het wel plezant kon zijn om iets anders te proberen dan Engeland. Een vriend van mij was vorig jaar in Leuven geweest en hij vond het tof, op die manier kwam ik voor het eerst op het idee. Omdat ik zelfs nooit eerder in België was geweest, zou het zeker een nieuwe ervaring worden.»

Veto: Hoe is het Leuvense studentenleven vergeleken met dat in Stockholm?

Sara: «Het verschil is enorm. Er is wel iets van studentenleven waarbij je betrokken kan raken als je wil, maar ik ben dat niet, omdat ik van Stockholm ben en al mijn vrienden daar heb. Ik denk dat je het Stockholmse studentenleven meer zou kunnen zijn vergeleken met Uppsala of Lund in Zweden wat meer studentensteden zijn, zoals Leuven.»

Veto: Op welke manier zijn de Belgen anders dan de Zweden?

Sara: «Eigenlijk kan ik zeggen dat Zweden en Belgen nogal op elkaar lijken, ik kan niet onmiddellijk op een verschil komen. De Belgen zijn misschien iets opener. Zweden staat bekend als een beetje moeilijk, maar ik denk dat het afhangt van wie je tegenkomt.»

Veto: Wat vind je van het Engels van de Belgen?

Sara: «In het algemeen is het Engels erg goed hier. Ik heb nog niemand ontmoet die geen woord Engels spreekt. Het is alleen wel slechter in het Franstalige deel van België. Toen ik in Louvain-la-Neuve was, was ik verrast door het enorme verschil.»

Veto: Mis je het vaderland erg?

Sara: «Niet echt, maar ik mis sommige mensen en mijn hond. Ik heb nog nooit heimwee gehad, maar toch ben ik al een weekend naar huis gegaan om mijn lief te zien.»

Veto: Wat voel je als je in België een IKEA ziet?

Sara: «Haha, eerlijk gezegd ging ik naar de IKEA in mijn eerste week hier, om een paar spullen voor het appartement te kopen. Ik voelde me een beetje zielig, maar in het buitenland naar de IKEA gaan voelt wel een beetje als thuis-komen.»

Veto: Zou je voor altijd in het buitenland kunnen leven?

Sara: «Ik zou het niet erg vinden om voor lange tijd in België of een ander land te leven, maar om een of andere reden denk ik dat ik altijd zal eindigen in Zweden.»

MARTIJN SMIERS |

Check Out

Wie: Yannick Merckx
Wat: Psychologie
Waar: Stockholm

Veto: Zei Zweden je op voorhand iets?

Yannick Merckx: «Extreem weinig. Vooral de clichés, zoals IKEA en ABBA, of de donkere en koude winter. Gelukkig werd er in de Zweedse cursus in België ook al iets van de cultuur meegegeven.»

Veto: Waarom koos je voor Stockholm?

Yannick: «Ik verkoos Zweden boven pakweg Spanje, Frankrijk of Italië omdat al redelijk veel Erasmussen naar daar gaan. Finland had ook nog gekund, maar Fins is verschrikkelijk moeilijk. Daarnaast is Stockholm een grote stad. Dat maakt de ervaring voor mij toch net iets meer bijzonder.»

Veto: Wat viel je het eerst op?

Yannick: «Het duurde enkele keren — voor mij, maar ook voor andere buitenlanders — vooraleer ik doorhad dat ik mijn bankkaart omgekeerd in de bankautomaat moest steken.»

Veto: Hoe is het Stockholmse studentenleven?

Yannick: «Het studentenleven in Stockholm vind ik niet zo goed als in Leuven, maar de stad compenseert dat wel. Er is één studentenunie die activiteiten organiseert, maar ik heb de indruk dat het aantal activiteiten in een gemiddelde kring in Leuven ongeveer even groot is.»

Veto: Op welke manier verschillen de Zweden van de Belgen?

Yannick: «Ze zeggen op alles "dank u." Een gesprek met een zetal of meer dank u's zijn in de winkel meer regel dan uitzondering. De feestjes beginnen hier vroeger en eindigen ook vroeger, wat ervoor zorgt dat ze al veel sneller zat zijn. Ook heb ik de indruk dat het percentage dronken mensen na een avond stappen hoger is.»

Veto: Hoe is je Zweeds?

Yannick: Aangezien de lessen in het Zweeds zijn, heb ik me redelijk veel beziggehouden met het leren van die taal. Lezen is geen probleem, praten lukt, maar met de nodige fouten en vertragingen. Het moeilijkste is mensen begrijpen die niet tegen jou praten, maar ook dat begint te lukken.»

Veto: Wat voel je als je daar Stella ziet?

Yannick: «Eerst en vooral: trots. Daarna meestal spijt, omdat alcohol hier redelijk duur is. Maar soms gun ik het mijzelf wel.»

Veto: Zou je voor eeuwig over de grens kunnen leven?

Yannick: «Ik heb altijd gezegd van niet. Belgen zijn nogal honkvast als ik dat vergelijk met de andere nationaliteiten hier. Ik heb hier wel geleerd dat ik voor een langere periode in het buitenland kan verblijven, maar ik denk wel dat ik het vooruitzicht nodig heb om na een tijd terug naar België te komen.»

MARTIJN SMIERS |

KORT

PISLUCHT

<pni>Twee scoutsleiders hebben onlangs door de Leuvense correctionele rechtbank het recht van opschorting ontvangen. Doordat zij tussen augustus 2005 en januari 2008 de brievenbus van een Leuvense koppel frequenteerden als pisbak, werden zij vervolgd voor stalking. Daarnaast deden zij herhaaldelijk hun grote behoefte in de tuin van het paar. Pas nadat een camera geïnstalleerd was, werd het tweetal betrapt. Vele grappen zouden nu gemaakt kunnen worden over het verband tussen de kleur van Leuven's meest gedronken gerstenat en dat van een kleine behoefte. Daar een van de twee verdachten echter uit Bierbeek blijkt te zijn, moeten wij ons toch echt inhouden. De ander, afkomstig uit Leuven, werd net als zijn kompaan veroordeeld tot begeleiding voor hun overmatig drankgebruik en een cursus daderinzicht. Daarenboven moeten zij 1.671 euro schadevergoeding en 650 euro rechtsplegingvergoeding

betalen.

OORLOGSGEUR

Ook in Engeland wordt streng opgetreden tegen wildplassers. Zo wordt een 19-jarige student uit Sheffield vervolgd voor het ledigen van zijn blaas op een monument voor oorlogsslachtoffers, zo meldt <ita>De Morgen<itb>. De delinquent werd tijdens zijn bezigheden op de gevoelige plaat vastgelegd door aanwezige bewakingscamera's. De betreffende foto werd afgedrukt door nationale kranten en veroorzaakte een golf van verontwaardigde reacties. De student in kwestie stelt dat hij te bezopen was om zich het voorval te herinneren. <ita>Rings a bell, doesn't it?<itb> Deze jongeman slaapwandelt echter niet en omdat bewijs abundant aanwezig is, riskeert hij een celstraf.

KILOMETERVRETER

Saïd El Khadraoui (SPA) kreeg onlangs symbolische eer toebedeeld en werd verkozen tot

Europees Parlementslid van 2009 in de categorie 'Transport'. De uit Leuven afkomstige politicus werd op die manier beloond voor zijn werk als rapporteur van de eurovignetrichtlijn. Deze stelt voorwaarden voor de invoering van een sensibele kilometerheffing voor vrachtwagens. Voortaan zullen vervoersbedrijven moeten betalen per kilometer afhankelijk van een aantal externe factoren (onder andere luchtvervuiling en geluidsoverlast). Het vignet tracht milieuvriendelijke transporteurs te belonen, maar wenst hen tegelijkertijd te stimuleren om te vervoeren buiten file-uren. 736 Parlementsliden stemden voor de MEP-awards van het Europees Parlementair magazine. In de eerder genoemde categorie kreeg El Khadraoui dus de voorkeur boven twee andere parlementsliden.

(RA)|

Filmfirmament |

(500) Days of Summer

De sneak preview vindt niet langer onderdak in de zalen van de zieltogende Studio Filmtheaters. Gelukkig houdt Cinema ZED deze oude Leuvense traditie in stand. Vanaf heden kan u zich om de twee weken op dinsdag laten verrassen door een onuitgegeven film. '(500) Days of Summer' bijt de spits af.

JOHAN VAN HELLEMONT |

De film volgt de romance tussen Tom Hansen en Summer Finn, twee late twintigers die elkaar ontmoeten op de redactie van het wenskaartenbedrijfje waar ze werken. Zoals zo vaak in dit soort films, hebben beide partijen een volledig andere kijk op de liefde en bijgevolg ook op de passionele romance die ze samen opbouwen. Innemende dromer Tom gelooft in de ware liefde zoals die in de zoetste nummers bezongen wordt. De betoverende en vrolijk gestoorde Summer echter, verloor na de scheiding van haar ouders alle geloof in die ene ware. Hoewel de film er niet in slaagt om sommige clichés van zich af te werpen, gebruiken regisseur Marc Webb en scenaristen Scott Neustadter en Michael H. Weber wel verschillende technieken om rond de clichés heen een frisse film op te trekken.

CHRONOLOGISCH

Wat meteen in het oog springt, is de atypische vertelstructuur. De narratieve logica van menigeen *Boy meets girl*-vehikel wordt meteen op zijn kop gezet door de film te laten inpikken op dag 290, de dag van de breuk tussen de twee hoofdfiguren. Wat volgt is een uiteenzetting van zowel de romance zelf als van de verwerking van de breuk, zonder acht te slaan op de chronologische volgorde. Al snel wordt het de kijker duidelijk dat de woorden uit de begingeneriek — "This is a story of boy meets girl, but it's not a love story" — niet uit de lucht gegrepen zijn. De nadruk komt immers niet te liggen op de clichés of de hoop op een *happy end*, maar op wat de tijdsduur van 500 dagen teweeg zal brengen bij Tom en Summer.

CONTRASTSPEL

Een goed verhaal alleen maakt echter geen leuke film en hier komt het muziekclip-verleden van regisseur Marc Webb hem goed van pas. Aan de hand van enkele handige montage-trucks, het gebruik van *splitscreens* en door slim in te pikken op de heen en weer springende vertelstructuur, weet hij de film te vullen met een mooi contrastspel. Het resultaat is meestal van komische aard, zoals in twee opeenvolgende scènes die de nefaste impact van de breuk op Toms werkhouding illustreren. Soms, zoals wanneer Toms verwachtingspatroon in *splitscreens* wordt gecontrasteerd met de werkelijkheid, weet dit spel van contrasten ook de emotionele impact van de film te verrijken.

KOMISCH

De hoofdpersonages zijn overigens niet de bordkartonnen figuren uit typische romcoms, maar komen dankzij goede dialogen en de acteerprestaties van Zoëy Deschanel en Josep Gordon-Levitt echt tot leven. Hoewel ze soms recht uit een kledingcatalogus lijken te zijn weggelopen, weten beide acteurs met oprechte emotie te reageren op de situaties die het script hen voorschotelt.

De veelvuldige komische momenten — met een musicalpastiche als bizar hoogtepunt — en de muzikale begeleiding in de vorm van onder andere Regina Spektor en The Smiths, ronden het geheel in stijl af. Met zijn eerste langspeelfilm heeft Marc Webb alvast één van de meest onderhoudende romantische films van het jaar afgeleverd.

Steekkaart

Regie: Marc Webb
Cast: Joseph Gordon-Levitt, Zoëy Deschanel
Duur: 95 min.
Release: 4 November 2009
Kort: Romantische komedie geschikt voor uw lief én u!

Mayer Hawthorne stond in Het Depot
Love is Alright!

Vrijdag stond een adept van het hiphoplabele Stones Throw Records in Het Depot. Mayer Hawthorne spreekt zowel Afros als een sporadisch funky Duitser aan. "Die sehen ja aus wie wichtige Männer, dabei sind sie es nicht," wist die ons (voor er nota bene nog maar een noot gespeeld was) te vertellen. De brave man zat fout. In het komende uur zouden Hawthorne en zijn vierkoppige begeleidingsband bewijzen waarom ze wel belangrijk zijn.

MATHIAS VANDEN BORRE & PHILIP GALLASZ |

Andrew Mayer Cohen is niet de naam van een lugubere seriemoordenaar maar wel die van de zanger en frontman van Mayer Hawthorne and the County. Hij werd geboren en getogen in de buurt van Detroit in de staat Michigan. De link met de gouden soul van de Motownjaren is snel gelegd. Hawthorne en zijn County's probeerden dan ook naarstig om hun publiek mee te voeren naar de *sixties* en *seventies*.

Er werd gedanst, en dat was dit jaar wel eens anders in Het Depot. Opzweepen plagen, 'come closer and feel the love' en 'shake your money-maker': het hoorde er allemaal bij. Hawthorne deed duidelijk zijn best om iedereen een plezierige avond te bezorgen. Dat hij achteraf tot drie-maal toe om bevestiging vroeg, is wel een teken van twijfel zijnentwege. Deze man is (nog) geen grootmeester van het kaliber Curtis Mayfield, Isaac Hayes of Smokey

Robinson, maar een blanke aanhanger van Motownsoul, wiens debuut cd *A Strange Arrangement* lovende recensies kreeg.

FONDANT

Hawthorne was goed bij stem. Vooral in de uptempo nummers klonk hij zwarter dan een reep fondantchocolade. Bovendien verliep de samenzang met bassist en gitarist vlekkeloos. Bij elke witte lichtflits waande je je in een gospelkerk in Harlem. Halleluja! Ook de ritmesectie zat goed met trommels die strakker roffelden dan scheten na een overvloedig kerstdiner. De bassist liep sneller zijn gitaarhals af dan je "groovy" kon zeggen en won niet alleen de prijs voor *most stylish Afro in da house* maar had ook goed naar *Coming to America* met Eddie Murphy gekeken. Met een brillemontuur in zebromotief, een riem in zebromotief en een over zijn schouders gedrapeerde handdoek in, jawel, zebromotief, leek deze classy haarbal net teruggekeerd van

een luxesafari.

ZEEMZOET

De vijf rasmuzikanten, nochtans zonder duidelijke scholing, voelden elkaar goed aan en varieerden soul met meer *rocks & bones*. Zelfs een reggaeversie van hun bekendste nummer 'Maybe so, maybe no' werd gemaakt. Drum en bas waren op elkaar ingespeeld, waardoor de tempowissels ongemerkt in elkaar overliepen. Af en toe gelardeerd met een gitaarsolo leek de veelzijdigheid van deze groep geen grenzen te kennen. Dit gecombineerd met een snelle opeenvolging van songs zorgde aanvankelijk voor vaart in de set. Tot Hawthorne zijn ballades bovenhaalde.

Om *De Standaard* ook eens gelijk te geven: hij klonk inderdaad "als een blanke sixties-crooner die een donkere soulzanger wil zijn." Er was dus een duidelijke tweespalt tussen het meer uptempo werk en de zeemzoete lovesongs. Maar laat dit een speldenknop in een funky hooiberg zijn. Want zo schulde in elke ballade een laatzomerse schoonheid. Een Zippo lichtte op, het vuurtje werd doorgegeven en een prille liefde ontvlamde. Hawthorne bevestigde. "Why is it all about love? Because love is alright!"

MATTHIAS VANDEN BORRE

Realidad Latina 09**Rode loper voor Latinofilmfestival**

Van 7 tot en met 15 november vindt op verschillende locaties in Leuven de eerste editie van het Latijns-Amerikaanse filmfestival "Realidad Latina 09" plaats. De deelnemende films kaarten actuele sociaal-maatschappelijke thema's aan die tot de dagelijkse realiteit van vele Latijns-Amerikaanse landen behoren.

JOHAN VAN HELLEMONT & IDE SMETS |

Gedurende het festival mogen bezoekers zich verwachten aan een selectie recente en veelal in België onuitgegeven films, documentaires en kortfilms van zowel Latijns-Amerikaanse als Belgische en Nederlandse filmmakers. Met twee competitie-reeksen, een gratis documentaire- en kortfilmreeks, optredens en een parcours dat negen dagen overspant, toont dit jonge festival zich

meteen ambitieus in haar opzet. Bovendien tracht het een platform te zijn voor onbekende filmmakers die werken rond een zeer eigen thematiek. Het valt af te wachten of deze mix van onbekende producties en Latijns-Amerikaanse topics een groot publiek vindt, maar geïnteresseerden die de stap wagen zullen alvast een gevarieerd en ongewoon aanbod voorgeschoteld krijgen.

Zoals de meeste festivals, is ook *Realidad Latina 09* opgedeeld in vertoningen die binnen en buiten

de competities vallen. Die competitie valt uiteen in twee reeksen: enerzijds is er de officiële competitie met categorieën voor langspeelfilms, documentaires en kortfilms. Anderzijds is er de BeNeLatino-reeks die volledig doorgaat in de Leuvense Studio Filmtheaters. Alle inzendingen in deze laatste reeks werden gemaakt door in de lage landen residerende Belgen, Nederlanders en Latijns-Amerikanen. Naast de prijzuitreiking heeft BeNeLatino vooral tot doel om de filmmakers — die in grote getale aanwezig zullen zijn — de kans te geven hun werken zelf voor te stellen en om collega's te ontmoeten.

PRIJSBEEST

Hoewel Realidad Latina een kleinschalig festival is, heeft het toch een mooie titel als *headliner* weten te bemachtigen. Buiten competitie wordt op 14 november *Altiplano* in avant-première vertoond. De gebeurtenissen in deze film spelen zich af in het Peruviaanse bergdorp Turubamba. Door een lek in de nabijgelegen mijn, wordt het dorp en haar inwoners slachtoffer van een ecologische ramp. *Altiplano* focust zich op de verwante lotgevallen van twee vrouwen, dorpsbewoner Saturnina en buitenlandse fotografe Grace, die ten gevolge van de ramp allebei hun man verliezen. De film maakte eerder al deel uit van de selectie voor de *Semaine de la*

critique in Cannes en behaalde onlangs nog de Grand Prix op het internationale festival van Bangkok. Co-regisseur Peter Brosens zal ook tijdens het festival aanwezig zijn en is jurylid in de officiële competitie.

www.latinofilmfestival.be

7-14 november
Vertoningen in:
Studio filmtheaters: officiële competitiefilms.
La Goyita: films en optredens van jonge Latijns-Amerikaanse artiesten.
Pangaea: Geëngageerde films met ruimte voor debat.

Het knallende circusfestival CircusBOEM! Aanstormend talent voor de leeuwen gegooid

Afgelopen woensdag 4 november werd het startschot gegeven voor de knallende circusvijfdaagse CircusBOEM! door jonge wolven uit het vak. Voor deze vijfdaagse werd de Freinetschool De Appeltuin in de Weldadigheidsstraat — daar waar de student niet meer naar de Aldi kan — tijdelijk omgevormd tot een festivalcentrum.

DAPHNE DE WIT |

Nu de kinderen herstvakantie hadden, deed de turnzaal dienst als ontvangstruimte waar naast cola's en fruitsappen ook cake en quiche geserveerd werden tussen de trapladders en klimrekken door. Na ontvangst werden de 'festivalgangers' naar de overdekte hal ernaast geleid waar aanstormend talent voor de leeuwen zou worden gegooid. De eerste act was meteen veelbelovend. CircusBOEM! trakteerde het publiek op koorddansen in de letterlijke zin van het woord: tango! Wat begon als een (geveinsde) aarzelende act, mondde uit in zelfzekere funky ballerina's danspassen op het touw.

POKERFACE

Het Zuiderse temperament bleef ook in de tweede act behouden met het Italiaans-Argentijnse duo dat naast volleerde acrobatie ook balletpasjes en *funky grooves* demonstreerden, *pokerface* inclusief.

Aangezien er zoveel acts na elkaar volgden, was ook het opstellen en afbreken van de scene *part of the game*. Deze momenten werden steeds met de nodige circusgrandeur ingevuld: drie jongens in piccolopak die met megafoon het publiek opwarmden en een live orkest op de achtergrond.

VETERS

Naast de Zuid-Europeanen deed ook de Duitse diabolospeler Toni grote ogen opzetten: hij ging eerst met één, dan twee en ten slotte, jawel, met drie diablo's aan de slag. Op een bepaald moment deed hij zijn schoenen uit en leek het er even op dat hij zelfs met zijn veters aan de slag ging gaan — toch niet — maar na zijn vertoning was niets nog onmogelijk geweest. Geen getreur echter, ook bij ons is er talent: de twee Belgische jongens Joren en Jasper etaleerden ogenschijnlijk nonchalant dubbele salto's op hun *bascule* (beter bekend als wipplank), die voor een nonstop "ooh" en "aah" geslaak van opluchting zorgden telkens als ze na een sprong neerkwamen.

MARCO

De laatste act van Thomas Malter — denk Marco Borsato-look — zorgde samen met zijn bevallige assistente voor enige verwarring bij het publiek. Na al die hedendaagse circusacts, kwam zulk een traditionele jongleeract met een Don Juan type enigszins onverwacht en bloedserieus over.

Hoe dan ook, CircusBOEM! bracht meer dan twee uur lang circusacts van topniveau. Niet alleen de kinderen op de eerste rij, maar ook de oudjes op de laatste stonden gretig in de handen te klappen toen alle artiesten opnieuw op de scene kwamen en buigden — exclusief de bevallige assistente die *miss België* gewijs met haar hand zwaaide naar het publiek. Toen er ballonnen werden losgelaten en een hoop kinde-

ren er plezier in vonden deze meteen kapot te springen, konden de

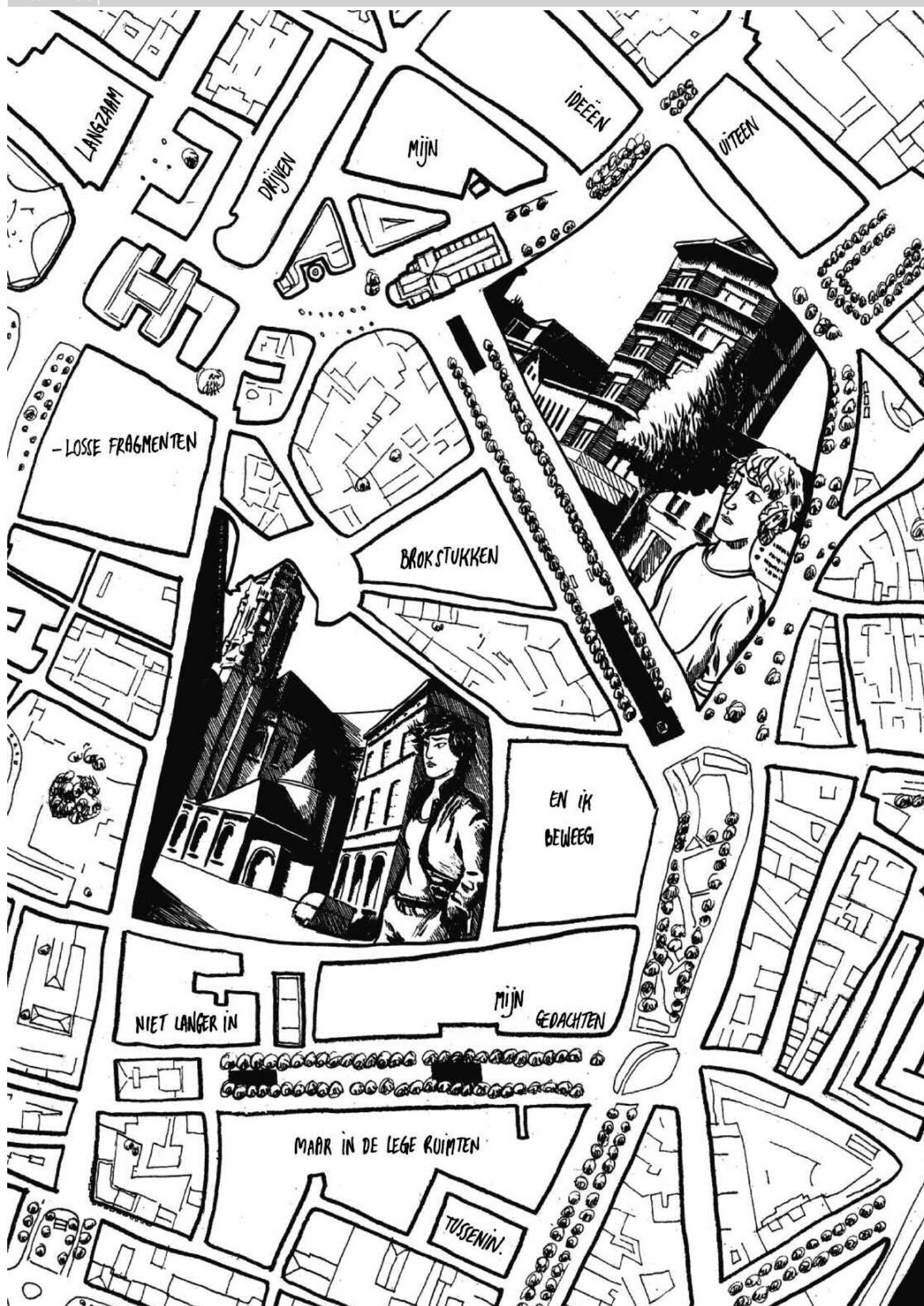
Met de nodige circusgrandeur ingevuld

organisatoren waarschijnlijk enkel tevreden zijn: het knallend concept van CircusBOEM! werd duidelijk gesnopen.

CHRISTIAN FRANZ

Fannes

Aik is everywhere
door Andrew Snowball

Fuifzaal Lido blijft open onder voorwaarden

“Toon mij waar en ik zet een nieuwe fuifzaal”

Fuifzaal Lido sluit voorlopig haar deuren niet. Na alarmerende berichten afgelopen zomer over een nakende sluiting, lijkt de rust teruggekeerd. Zowel de bouw- als de milieuvergunning zijn in orde en er wordt weer gefuifd als nooit tevoren. Tenminste zo lijkt het. Aan de milieuvergunning zijn niet mis te verstane voorwaarden gekoppeld. LOKOmotion ondervindt er als eerste hinder van. De buurtbewoners slapen dan weer slechter dan ooit tevoren.

ERIC LAUREYS |

In juni weerklonken volgens velen de doods klokken over de fuifzaal Lido aan de Bogaardenstraat. Anderen haalden hun schouders op: “Iedere keer als de sluiting van de Lido nakend is, steekt het stadsbestuur een beschermend voetje tussen de deur.” Ook deze keer. De

Raad van State vernietigde nochtans de bouwvergunning. Voor de stad was het ideale moment gekomen om Lido voor het blok te zetten: aanpassen of oprakken. “We hebben de milieuvergunning van de Lido herbekeken. De voorwaarden die aan die vergunning vasthangen zijn verwaterd doorheen de jaren. Nu staan die weer op scherp,”

aldus Yo Saint van de milieudienst. Over welke voorwaarden gaat het precies? Ten eerste mogen er geen live-optredens meer gebeuren in de zaal. “De geluidsinstallatie die nu in de Lido staat is gekeurd en gekend bij de politie. Andere installaties zijn uit den boze. In het verleden waren die aanleiding van een pak geluidsoverlast,” verklaart Saint. Dit leidt ertoe dat de muzikant Buscemi zijn set niet live zal mogen spelen. Nochtans kondigde LOKO dat wel zo aan op de affiches voor LOKOmotion. “Oeps, vergeten,” klinkt het. Tweede voorwaarde: het geluid blijft onder 93 decibel. Verder worden de grote fuiven geconcentreerd op dinsdag, woensdag en donderdag. De laatste voorwaarde is een lachertje: er mag geen overlast op straat plaatsvinden.

GULP

Die overlast op straat is momenteel het grootste probleem. Getuigen daarvan zijn de slapeloze nachten die de bewoners van de omliggende straten, waaronder studenten, doorstaan. “Ik begrijp dat, maar ik kan toch moeilijk aan alle studenten vragen dat ze stil zijn” replicert Marc Torbeyns, één van de uitbaters van de fuifzaal. Nochtans is het net dat wat de stad Leuven aan de uitbaters oplegt. Yo Saint van de milieudienst legt uit: Overlast moet bestreden worden. Lido moet zelf

stewards inzetten en is samen met de organisatoren van evenementen verantwoordelijk voor de rust in de straat. We hebben er voor gekozen om Lido als eindverantwoordelijke aan te duiden” Een visie waar Torbeyns zich maar matig achter kan scharen. “Wat wil je? Dat ik hoogstpersoonlijk de gulf van elke fuifganger sluit als die ongepast openstaat? Er is lawaai waar er uitgegaan wordt. Of dat nu op de Oude Markt, op een kotfuif, in de Tiensestraat of aan de Lido is.”

“Dat is een waarheid als een koe,” klinkt het bij Jan Moulaert van het buurtcomité *De Keiberg*. “Wij zijn niet de zoveelste reactionaire actiegroep die moord en brand schreeuwt tegen de studenten. Neen, het probleem ligt bij de implanting van een grote fuifzaal in dichtbebouwd stadswefsel” steekt Moulaert van wal. “De Raad van State heeft het meermaals bevestigd: De Lido hoort hier niet thuis. De Lido is trouwens niet veel meer dan een groot herenhuis met een enorme loods in de achtertuin. Dat maakt bijvoorbeeld dat één van de nooduitgangen illegaal is, want die loopt over privéterrein.” De actiegroep is vooral boos op het stadsbestuur. “Wij verwijten hen een verregaand gebrek aan visie op het vlak van jeugdbeleid. Op de buurtvergadering van afgelopen woensdag werden we behandeld als een

groepje lastige burgers. Het nieuws van de nieuwe milieuvergunning werd ons meegedeeld, natuurlijk wanneer alles allang in kunnen en kruiken was. Het kan toch niet zo moeilijk zijn voor een politiek machtig man als Tobback om ergens op een passende plek een deftige zaal neer te poten? Zelf heeft hij ooit gezegd: ‘Mocht ik naast de Lido wonen, het spel zou snel dicht zijn’ aldus nog Moulaert.

DENAYER

Hallo mijnheer de burgemeester? “Als het aan mij alleen lag, dan is de zaak duidelijk: dicht” is Leuven burgervader categoriek. “Ik ben geen fuiver. Dat ligt aan mijn leeftijd, mijn goede smaak en het feit dat ik van mijn gehoor hou. Maar tot nader order ligt het moeilijk om de Lido te sluiten zolang ze zich aan de voorwaarden houden. Doen ze dat niet, dan zal ik streng zijn. Geen echt jeugdbeleid? Ik nodig iedereen uit om het in onze plaats te doen. Toon mij een locatie die geschikt is om er een fuifzaal neer te poten, en ik investeer meteen. Overal stoot je op woonwijken. Als de K.U.Leuven nu eens de Denayer sporthal zou willen laten omvormen tot een fuifzaal, spring ik mee op de kar. Maar dat zie ik niet meteen gebeuren.”

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

Al de hits,
al het nieuws

Check out
www.mixfm.be

Zet 'm nu ook
op je radio

(advertentie)

Iedereen (uit)verkocht voor Absynthe Minded

In de herfst ruiken zij naar vrouwen

Absynthe Minded vult tegenwoordig zalen zoals bakkers spuitzakken vullen. Het Depot was afgelopen week zo'n overvolle spuitzak. Dinsdag en donderdag kwamen Bert Ostyn, Renaud Ghilbert en hun kameraden de uitverkochte tent bakken. Het publiek likte zich het muzikale slagroom van de lippen.

JEROEN DEBLAERE & DORIEN STYVEN |

Veto: *Jullie nieuwste cd werd voor een prijsje meegegeven met Humo. Valt er nog geld te verdienen met het maken van cd's?*

Bert Ostyn: «Dat zullen we nog zien, hé (lacht). In elk geval zijn we met die actie volledig uit de kosten. Want een cd maken, dat kost geld. Wij willen een cd maken op onze manier. Met een producer en in een deftige studio, bedoel ik. Als je ziet dat 16.000 mensen die cd kopen, dan is dat wel aangenaam. Dat vind ik super.»

Veto: *De plaat heeft geen titel. Wat wil je daarmee zeggen? Staat dat voor een nieuw begin?*

Ostyn: «Nee, we hadden gewoon niet echt een titeltrack. Bij vorige cd's was dat wel zo. Daar hadden we een nummer waar alles aan ophangt, een kapstok bij wijze van spreken. Eén keer in je carrière kan je zoiets doen. Voor de rest moet je daar niet veel achter zoeken. We wilden nu ook echt eens focussen op de groepsnaam en het artwork. En voila.»

Veto: *Voor het artwork gebruikten jullie dit keer maskers, iets helemaal anders dan de vorige cd's.*

Ostyn: «Ja, het is de bedoeling om niet twee keer dezelfde cd te maken. (lacht). En dat is ons gelukt.»

Ghilbert: «We zijn altijd wel bezig met wat kunstjeletjes.»

Veto: *Dat blijkt ook uit jullie recente hit 'Envoi'; een vertaling van een gedicht van...*

Ostyn: «Hugo Claus? (lacht)»

Veto: *Ja, die!*

Ostyn: «Het was het jaar van Claus en mij werd gevraagd door een Amsterdamse organisatie, Poetracks, om iets te doen met Claus. De andere artiesten hebben hun gedicht in het Nederlands gehouden, maar ik heb er voor gekozen om mijn gedicht naar het Engels te vertalen. Ik heb ook een ander gedicht gekozen dan mij werd opgelegd.»

«In dat gezelschap was ik overigens echt de vreemde eend in de bijt. Ik was de enige Vlaming. Nederlanders zijn trouwens sowieso helemaal anders dan Vlamingen. Een Vlaming komt pas los na een aantal pintjes, terwijl die Nederlanders na vijf minuten hun hele leven beginnen te vertellen.»

«Ik heb dat nummer toen een aantal keer solo gespeeld, in Amsterdam en in Nijmegen, en dat beviel me wel. In het repetitiekot zijn we daar dan iets mee gaan doen en ondertussen voelt het echt

aan als een nummer van Absynthe Minded, met een hele mooie tekst die gaat over schrijven, over creatie, over vrouwen. Een tekst waar we honderd procent achter kunnen staan.»

Veto: *Was u vertrouwd met het werk van Claus?*

Ostyn: «Voor mij was het niet helemaal nieuw omdat ik al een aantal boeken van Claus gelezen heb en ook al wel wat poëzie. Ik ben geen poëziefanaat, ik zit niet 's avonds in mijn zetel poëzie te lezen. Maar ik heb er wel een beetje voeling mee. Het was natuurlijk wel nieuw voor mij om iets te doen met een tekst die niet oorspronkelijk van mij was.»

«Het is een tekst met een hoog niveau, ook in het Nederlands is het een fantastisch gedicht. Ik wil hier zeker niet beweren dat mijn teksten poëzie zijn, maar ik streef wel naar het idee dat als je de tekst leest, je er dan ook iets aan hebt.»

Veto: *Op jullie Facebookpagina hebben jullie een Turkse versie van het nummer gepost. Gebeurt daar iets mee?*

Ostyn: «We hebben dat gedaan omdat we op 12 november in de Centrale in Gent samen met een Turkse band, Yükses Sadakat, spelen. Het is de bedoeling om zoveel mogelijk diversiteit bijeen te brengen voor dat optreden. Ik sta daar ook wel achter, ik heb ook een aantal Turkse vrienden en zo zijn we op het idee gekomen om het nummer te vertalen naar het Turks. Dat moest wel heel fonetisch uitgeschreven worden bij een vriend van mij.»

Veto: *Jullie zijn anderhalf jaar naar het buitenland geweest. Zijn jullie nu al doorgebroken buiten onze grenzen?*

Ghilbert: «We hebben heel veel gespeeld, onder andere in Frankrijk. We hebben daar ook een verzamelplaat uitgebracht: *Introducing Absynthe Minded*. Daarop staan alle belangrijke singletjes. Dat was ons visitekaartje. We gaan trouwens een redelijk zwaar contract tekenen bij een sublabel van Universal. Vanaf 2010 zullen we wellicht vertrokken zijn in Frankrijk. We hebben daar ook een *booker* en een *agent* en die toestanden. Vanaf dan zal wel duidelijk worden wat we in dat anderhalf jaar gedaan hebben.»

Veto: *En verder? Engeland, Spanje, Italië?*

Ghilbert: «Die gasten zijn speciale gevallen. Italianen en Spanjaarden luisteren niet veel naar Engelstalige muziek. Dat is eigenlijk een eigen planeet. Als je kijkt naar Rai Uno of zo, dat zijn allemaal Italiaanse

ANDREW SNOWBALL

charmezangers. In Spanje is dat ook zo. Het wordt dus erg moeilijk om daar door te breken. Misschien via Frankrijk, maar eigenlijk zou het dan beter Canada of Québec zijn waar we doorbreken.»

Veto: *Is er interesse om Engelstalige regio's te doen bewegen?*

«Over Engeland maak ik mij geen illusies. Ze zullen al snel denken: "Dat is gewoon *ne Vlaming* die in het Engels probeert te zingen" In Frankrijk bijvoorbeeld werden we enorm goed onthaald. We hebben daar vrij direct *airplay* gekregen. In Parijs hebben we al voor 2000 man gespeeld. In Londen is ons dat nog niet gelukt.»

«Voor ons moet het ook vooruit gaan. Met alle respect voor Bent en Das Pop, maar wij kunnen geen vier jaar gaan shoppen met een plaat. Wij brengen onze plaat uit en dan zien we wel.»

Veto: *Vinden jullie dat jullie erop vooruit gaan als groep?*

Ghilbert: «Wij moeten ook oefenen thuis en in het repetitiekot. Ik voel dat we beter worden.»

Ostyn: «Ja, we worden echt beter.»

Ghilbert: «We spelen al negen jaar samen, ergens is dat normaal.»

Ostyn: «Het schijnt dat het maar zeven is (lacht).»

Veto: *Op uw Facebookpagina staat dat National Geographic invloed heeft op uw muziek.*

Ostyn: «Dat is een grap (lacht). Ja, ik weet het niet eigenlijk. Ik zal het er afhalen.»

Veto: *Hans Teeuwen staat er ook op.*

Ostyn: «Dat haal ik er ook af! (lacht)»

Kortcultuur

WRITE NOW!

Liefste lezers, doe ons een plezier: neem de literaire handschoen op en scherp uw degen! Of uw pen, die is machtiger dan het zwaard. Ook dit jaar kan iedereen tussen 15 en 24 deelnemen aan Write Now! Op grote schaal zoekt deze schrijfwedstrijd het neusje van de zalm der literaire talenten in Vlaanderen én Nederland. Vorig jaar werden zowel de publieks- als de juryprijs in de wacht gesleept door die vervloekte Kaaskoppen. Reden te

meer om het dit jaar beter te doen. Inzendingen moeten binnen zijn vóór 15 februari 2010. Na een aantal voorrondes ontvangt de uiteindelijke winnaar een laptop — ter waarde van €1500 — én eeuwige roem — onbetaalbaar. Alle voorwaarden op www.writenow.nu

ONGEHOORD

STUK heeft genoeg van het artistiek zijn *an sich* en start daarom met een nieuw project. Vanaf volgende maandag wordt een reeks lezingen en gesprekken georgani-

seerd met de bedoeling het publieke debat aan te wakkeren. Naam van de boorling: *Ongehoord*. STUK wil het woord geven aan kunstenaars, journalisten, schrijvers, politici en ander schorem, om te reflecteren over de precieze context en ideeën waarin kunst ontspruit. De eerste avond draagt het thema *Open veld*, en zal gaan over Community Supported Agriculture. Benieuwd waar dat voor staat? Zak maandagavond gerust af naar de Soetezaal om mee te contempleren.

(HH & GJ) |

92,9%
van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHETMERKT.BE

KHLEUVEN
KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

(advertentie)

KULEUGEN

Maandag 9 november 2009 — jaargang 5 — 2009-2010 — nummer 07 — www.kuleugen.be

KULeugen enquêteert!

De KULeugen ziet het als haar heilige taak het monopolie van het links vod Veto te doorbreken. Veto enquêteert dat het niet meer mooi is en heeft het deze week over partnergeweld. De KULeugen combineert en vroeg aan honderd mannelijke Leuvense studenten hun mening over vrouwen slaan.

Op de resulterende cijfers zit wel een foutenmarge van één procent.

99% van de ondervraagden vindt dat het met de wijven niks als last is.

99% van de ondervraagden vindt dat een goede vrouw af en toe een pakje slaag nodig heeft.

43% van de ondervraagden vindt dat partnergeweld kan zolang het maar zinvol is.

56% van de ondervraagden vindt dat partnergeweld kan zolang het maar zinloos is.

33% van de ondervraagden vindt dat de wijven niet zo moeten zagen en beter een cake kunnen bakken.

66% van de ondervraagden vindt dat de wijven niet zo moeten zagen en beter een nieuwe pintje kunnen brengen.

99% van de ondervraagden vindt dat de redactrice sociaal van Veto best wel lekkere tieten heeft!

Geweigerde abstracts voor thesissen

Seks en tetten

Het begin van het academiejaar gaat voor velen gepaard met uitgaan en zuipen. Jammer genoeg moet er ook gewerkt worden en voor de meeste masterstudenten houdt dit in: een abstract van je masterproef indienen. Sommige voorstellen geraakten echter niet door de keuring en de KULeugen maakte een bloemlezing. Vandaag deel 1.

Syfilis is een van de weinige nefaste gevolgen van de kolonisatie van Zuid-Amerika. Geleidelijk aan veroverde de ziekte het Westerse schiereiland tot ingrepen van de geneeskunde een eind maakten aan het lijden van dertig procent van de toenmalige bevolking.

PSYFILIS
Voor de Leuvense student lijkt dit een ver-van-mijn-bed show, maar aan de hand van een case-study bij 250 studenten psychologie proberen we aan te tonen dat syfilis nog steeds aanwezig is bij de jeugd in Leuven, en bovendien erg snel verspreid kan worden.

haardroger & waterkoker

voor ademruimte tussen de artikels heeft veto geen geld de kuleugen wel daarom volgen nu vier witregels

zo, was dat geen verademing lieve lezertjes? volgende week meer poëzie zelfde tijd zelfde plaats

Geert Simonis

ZOEKERTJES

Hoofdredactrice zkt zoekertjes * Foef zkt alcohol * Discobar B&M zkt schnabbels * redactrice cultuur zkt scheermes om mottige snor te kortwieken * dichter zkt publicatiemogelijkheden * Els zkt menstruatiegrapjes * Ruben zkt kaaskröketten * Geert zkt Griekenland * Ruben zkt goede smaak * Sociaal zkt buitenland * Daphne zkt minimalisme * Anton zkt trui * Jonas zkt leerkrediet * Eric zkt oordopjes * Bo bezkt Leuven

Veto bereikt maar 17 lezers!

Altijd eentje

Veto was het al een tijdje gewaar, maar door een onafhankelijke studie werd het eindelijk bewezen: ondanks haar grote oplage bereikt Veto maar een erg beperkt publiek.

Maud – de tijger – Oeyen reageert: “Veto is al enkele jaren op de hoogte van dit probleem. Zo wisten we al enige tijd dat het steeds dezelfde mensen zijn die mailen voor de wedstrijden en die de dus niet zo felbegeerde tickets winnen. Maar dat het even zielig gesteld zou zijn met het lezersbestand, daar hadden we nooit aan durven denken.” Het studie bureau Animme ontdekte een fluctuerend bestand van zeventien lezers per week. Het studie bureau rapporteert:

“Het gaat niet elke week over de zelfde zeventien lezers. In het totaal gokken we op ongeveer dertig lezers van wie ongeveer vijftig procent per week een Veto leest. Dat is dus min of meer de helft. Zeventien, om precies te zijn.”

Hoe komt het dat ondanks de duizenden Veto's die wekelijks worden verspreid slechts dertig mensen bereikt worden? Animme: “De gewoonte van de lezers bestaat er jammer genoeg niet in om een Veto bij te houden. Zo nemen ze op ieder en gelijk welk moment een Veto mee en laten ze die vaak achter. Zo ontdekten we bijvoorbeeld op het kot van één lezer meer dan 700 Veto's van dezelfde week. Werkelijk ver-spilling.”

Haiku van de week

Het kan verkeren
Ooit stal een stier Europa
Nu is het anders

(HERMAN)

Griepcommissaris wint de Lotto

Bye Bye Van Ranst

Op 30 oktober 2009 reageerde griepcommissaris Marc Van Ranst als volgt op de aantijgingen van de artsen: “Ik wil de lotto winnen en zij willen dat ik opstap, maar het gaat niet gebeuren.” Een woensdag later zat het er echter dik op.

POL HOLLEDER

Woensdag 4 november schrok professor Van Ranst zich vast een hoedje toen de nummers 7, 13, 21, 22, 24, 25 en 6 uit de Lottodiamant

vielen. Van Ranst gebruikt al jaren dezelfde nummers, al past hij ze jaarlijks een beetje aan.

De beroemde griepcommissaris speelt met de verjaardag van zijn vrouw 13 juli en zijn eigen verjaardag 25 juni. Dus, de nummers 6, 7, 13 en 25. De overige cijfers, 21, 22 en 24 zijn respectievelijk zijn geluksnummer (21) en de leeftijd van zijn dochters 22 en 24. De laatste cijfers past hij dus jaarlijks aan en dit jaar was het zijn geluksjaar, zo blijkt.

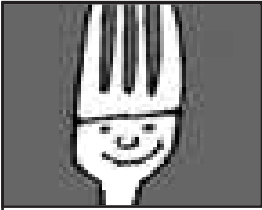
Van Ranst is nu verplicht om woord te houden en ontslag te nemen als griepcommissaris. Gelukkig is hij binnen. Het feestje van de artsen gaat door op 12 november in de Albatros.

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Menu van de week

in Alma 1-2-3

9 - 14 nov. 2009

A1 = alleen Alma 1

A2 = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3

= vegetarisch

dinsdag

Hongaarse goulash met groentenrijst	4,90
Kalkoensteak met worteltjes A1	2,60
Kippenlapje met groenten en saus A3	4,00
Koninginnenhapje A3	3,40
Quornburger met zazikisaus	3,40
Ribbetjes met kruidenboter en rauwkost	4,90
Spaghetti bolognaise A2+A3	2,60/3,10
Steak met groenten en saus A2	4,90

woensdag

Koninginnenhapje A1	3,40
Spaghetti bolognaise A1	2,60/3,10
Steak met bearnaise en boontjes A1	4,90
Vegetarische loempia met zoetzure saus A1	3,40
Verse visfilet met witte wijnsaus A1	4,60

donderdag

Boerenworst met Brusselse spruitjes A1+A2	2,60
Cannelloni	4,60
Groententaart A1+A3	4,90
Kabeljauwbrochetten met bearnaisesaus	4,90
Kippenlapje met groenten en saus A3	4,00
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A1	4,60
Koninginnenhapje A3	3,40
Spaghetti bolognaise A2+A3	2,60/3,10
Steak met groenten en saus A2	4,90

vrijdag

Beenham met gebakken bloemkool	3,40
Koninginnenhapje	3,40
Steak met groenten en saus A1	4,90
Tex Mex met kip	4,90
Vegetarische spaghetti	2,60/3,10

zaterdag

Boerenworst met Brusselse spruitjes A1	2,60
Kabeljauwbrochetten met bearnaisesaus A1	4,90
Vegetarische loempia met zoetzure saus A1	3,40

Alma 1 is open:

Op wekdagen 's middags van 10u30 tot 14u30
en 's avonds van 17u tot 20u30

Dus ook op vrijdagavond!

Op zaterdag van 12u tot 14u

De andere Alma's zijn gesloten op vrijdagavond en zaterdag

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg**,
Justus Lipsius en **Pauscollege**

(advertentie)

Loop eens langs bij

De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:

IJzerenmolenstraat 10-12 in Heverlee

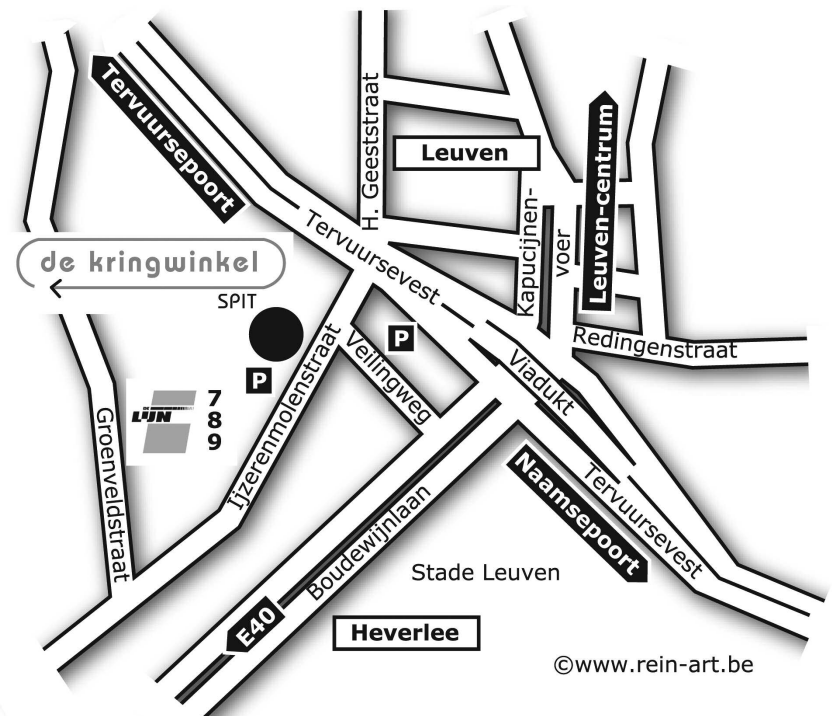
Open: ma - vrij: 10 - 18u

zat: 10 - 17u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

(advertentie)

presenteren i.s.m. **LOKO** de Louvense studentenraad

BLOEDSERIEUS

BLOEDAFNAMES

VR 13/11 - 11u-15u - KHL Campus Hertogstr.
MA&DI 16&17/11 - 12u-20u - Universiteitshallen
WO&DO 18&19/11 - 12u-20u - Gymnasium
MA-DO 16,17,18&19/11 - 8u30-20u00 - BTC Gasthuisberg

ACTIVITEITEN

MA 16/11: 20u30
Kwis @ Alma 1 en Alma 3
DI 17/11: 20u00
Gezondheidszorgdebat
(met gratis receptie)
WOE 18/11: 20u00
Bart Peeters
@ Het Depot (inkom: €8)
DO 19/11: 22u00
TD @ Musicafé
met DJ Dave Lambert
& DJ F.R.A.N.K
(bloed geven = gratis inkom!)

Schrijf je in via
WWW.BLOEDSERIEUS.be

(advertentie)

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 36 - Nummer 7
Maandag - 9 november 2009

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:

Maud 'Try to find the words to describe this girl without being disrespectful' Oeyen

Redactiesecretaris & V.U.:

Jeroen 'Baby' Deblaere
's Meiersstraat 5 - 3000 eLeuven

Redactie:

Remy 'Mister Big' Amkreutz, Joachim 'Randje' Beckers, Herlinde 'Mi Amore' Hielen, Christine 'Prinsesje' Laureys, Ide 'Poezeke' Smets

Medewerkers deze week:

Andrew 'Rotzak' Snowball, Brechtje 'Snoepje' Keulen, Christiaan 'Beertje' Franz, Daphne 'GVR' De Wit, Dorien 'Lieveke' Styven, Els 'Csuci' Dehaen, Eric 'Mister E' Laureys, Frank " Pietermaat, Frederik 'Mister student' Leys, Geert 'Beertje' Janssen, Johan 'Schatje' Vanhellemont, Martijn 'Bolleke' Smiers, Mathias 'Jerom' Vandenborre, Matthias 'Bricolage' Adriaensen, Simon 'Kuijfe' Slangen, Nele 'De leukste' Dobbelaere, Philip 'Flipke' Gallasz, Ruben 'Ruby' Bruynooghe, Sarah 'Geen gsm' van Bulck, Sofie " Verreyken, Zoë 'Scheetje' Schreurs

Cartoons:

Laurens 'Pietje' Cerulus

DTP:

Jeroen Deblaere, Maud Oeyen, Christine Laureys

Eindredactie:

Jeroen Deblaere, Herlinde Hielen, Geert Simonis, Remy Amkreutz

Internet:

www.veto.be

Publiciteit:

Alfaset cvba - Annelies Magits
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:

Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen

Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16u en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out,...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Berichten

VETO TRAKTEERT

De snelle mailer maakt deze week kans op een duoticket voor *Springville*, op woensdag 11 november in STUK. Deze woordeloze voorstelling neemt je mee naar een universum vol surrealistische personages, van een tafel met vrouwenbenen op naaldhakken tot wandelende elektriciteitskasten. Miet Warlop, het creatieve brein achter de voorstelling, was in 2007 ook al te gast op Playground en is nu dus terug. Voor wie zichzelf een avond wil verliezen in dit charmante wonderland, slechts één adres: trakatie@veto.be.

BELARUS

Belarus is een Oost-Europees land dat gebukt gaat onder een autoritair regime. Zwevend tussen Rusland en de Europese Unie heeft het land nog een verre weg te gaan op het democratische pad. Is verandering mogelijk? En welke rol nemen jongeren en studenten daarin op? Op dinsdag 10 november spreken vanaf 20u twee vertegenwoordigers van politieke jongerenorganisaties in leslokaal A van het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte (HIW), Kardinaal Mercierplein 2. Kseniya Shvedova is internationaal secretaris van Civil Forum, een oppositieorganisatie uit Belarus. Thomas Leys, voormalig internationaal secretaris van LÇ (SLP-jongeren), zal een deel van de lezing vullen met bevindingen die hij als lid van een delegatie heeft gemaakt. Toegang is gratis en iedereen is welkom.

AGORA

De website van Agora staat online (het leercentrum Humane Wetenschappen)
<http://agora.ghum.kuleuven.be/>

KENTEKEN

Op de avond van de Mexican Night (donderdag 29/10) is er in de Brusselsestraat het kenteken van een rode Renault Twingo gestolen. De auto werd ook wat verplaatst. Voor de eigenaar van de wagen, een arme student zoals wij allen, maar dan wel een met een auto, komt dit natuurlijk hard aan. Hij zou dan ook graag zijn kentekens graag terug in zijn bezit krijgen. Als iemand iets meer zou weten gelieve dan te mailen naar veto@veto.be.

AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond
tussen 8 en 9

Studentenradio op het
ritme van de bierstad

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

Oplossing sudoku

2	4	6	9	7	1	5	8	3
3	7	9	8	5	4	1	6	2
5	1	8	6	2	3	9	7	4
8	3	4	5	1	9	6	2	7
6	5	1	7	8	2	4	3	9
9	2	7	4	3	6	8	1	5
1	6	2	3	4	5	7	9	8
7	9	5	2	6	8	3	4	1
4	8	3	1	9	7	2	5	6

Minisudoku

						2	6
		1		9			
		5					
4	2			9			
6				8			
					1		
				5			
8							2
		7	1	9			

Gastprogramma

Bericht

LEREN SOLLICITEREN

De dienst studieadvies organiseert in maanden november en december '09 een training in sollicitatievaardigheden.

In vier sessies van 2 uur komen thema's aan bod als : zoeken van vacatures, vrij solliciteren, CV en brief, sollicitatie-interview, assessmenttechnieken.

Meer info: www.kuleuven.be/arbeidsmarkt/solliciteren/workshops.

LEREN REANIMEREN

Het Christelijk Ziekenfonds Leuven voorziet praktische lessen EHBO te Wijmaal op 26 november en 3 december 2009. Specifiek wordt de aandacht gericht op wondverzorging en op reanimatie.

Inschrijven kan telefonisch (Peter Vanhulst, 0478 870 194) of via www.cm.be > agenda > selecteer dan de activiteit in Wijmaal.

De goedkoopste fuifzaal van Leuven!

355 euro per avond
250 euro tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 5e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

Kring kalender

FARMACEUTICA

Pyjama sleep over@De Capsule op 9/11 om 22u

Cantus: SPACE@De Capsule op 11/11 om 21u

Dubbel TD@MusicafE op 17/11 om 22u

KATECHETIKA

Bieravond@fakbar klokhuis op 18/11 om 21u

LOKO

LOKOMotion@alle Leuvense fuifzalen op 12/11 om 20u

POLITIKA

Politika & Farma DubbelTD@MusicafE op 17/11 om 22u

Scorpio's weekmenu

MAANDAG-VRIJDAG

Scorpioscoops (18-19u): deze week naast brandend hete actua ook de maandagse koffieklets over de Veto.

MAANDAG

Radio Atlas Sound (20-21u): Van 'Not Of This God' van Slayer naar de nieuwe 'Love Cry' van Four Tet.

DINSDAG

Camera Obscura (19-20u): Op De Chocomelk: Kenny bespreekt Suske en Wiske *** Latijns-Amerikaans Filmfestival: interview *** Filmtickets te winnen

De Geluidsarchitect (20-21u): vrijkaarten voor iCu + Tortoise (20/11 live in Stuk, Leuven)

VRIJDAG

Sterrenplaten (20-21u): Duotickets te winnen voor A Place to Bury Strangers op 21 november in de Botanique. *** Interview met Mountains

“De student ziet er geweldig saai uit”

Het zijn drukke dagen voor Gents meest geliefde fotograaf Michiel Hendryckx. Niet alleen bracht hij zijn fotoboek *Dolen Onderweg in Europa* uit en loopt er in Antwerpen een fototentoonstelling van zijn werk, tussendoor legt hij ook een portfolio van de Vlaamse student aan. Voor Veto zet hij zijn visie op de hedendaagse student uit elkaar: “Komen jullie van je werk?”

MAUD OEYEN & SARAH VAN BULCK |

Veto: *U wil weten hoe de student er uitziet anno 2009. Bent u er al uit?*

Michiel Hendryckx: «Ik wil geen oordelen vellen, maar ik vind dat de gemiddelde student er ontzettend saai uitziet. Zelfs de meisjes kleden zich weinig kleurrijk. Toen ik in Alma 1 foto's maakte, had ik het gevoel dat iedereen van zijn werk kwam. Aan de UGent en vooral aan de VUB zijn mensen veel fysieker, veel lossier. Ik zeg niet dat iedereen elkaar moet vastpakken, maar je merkt wel hoe onfysiek de Vlaming is. “Maar ze gaan peinen dat we homo's zijn,” antwoorden ze dan. In Nederland of Frankrijk zou je een compleet andere chemie hebben. Mensen durven gewoon niet op de foto te gaan staan. Ze willen ook niet op de website. Je voelt dat de slagschaduw van de kerktoren er nog altijd is in Vlaanderen. We zijn hier dan wel in Leuven, toch ontbreekt het 'steedse', het vrije.»

Veto: *Anderzijds zetten bijvoorbeeld jonge meisjes tegenwoordig enorm veel foto's van zichzelf online. Je kan niet meer weggaan of iemand heeft wel een fototoestel mee.*

Hendryckx: «Fotografie is echt een volkskunst geworden. In de middeleeuwen werd er overal gezongen, nu wordt er gefotografeerd, en men gaat die foto's uitwisselen. Dat is fantastisch, ook al worden er ontzettend veel lelijke dingen gemaakt. Fotografie is nog nooit zo bruisend geweest. Er loopt momenteel een tentoonstelling van mij over Europa in Antwerpen, en ik ben daarvoor lang in Engeland geweest. Daar heerst een echte privacy-fobie. Daar wordt er op straat gewoon niet gefotografeerd.»

BELACHELIJK

«Je ziet alle clichés voorbijkomen wanneer je op deze manier foto's maakt. Drie giechelende vriendinnen en een homo die er als een hond achter loopt, dat bestond in mijn tijd ook al. Ik vind het fascinerend en charmant dat dat blijft duren. Een ander cliché — en het klinkt misschien wat cru, maar ik neem geen blad voor de mond — is de lelijke met de schone samen. Je hebt een dik, lelijk meisje, en dan een zeer schoon babe-achtig meisje, en dat zijn dan vriendinnen. Daar zit natuurlijk een mechanisme ach-

beter was — ik vind het ook vreselijk om iemand anders dat te horen zeggen — maar het was gewoon anders.»

«Voor mij is dit een funproject. Heel wat mensen willen van de gelegenheid gebruik maken om eens een mooie foto door een professionele fotograaf te laten maken. Mij niet gelaten. Er kwam een koppel naar me toe die de foto wilde ge-

de Vlaamse ontvoogdingsstrijd. Drie of vier generaties terug waren alle Vlamingen boeren. Dat is geen schande, maar wij zijn dus wel nog maar de derde of vierde generatie die intellectuelen aflevert aan dit land. Je merkt dat gewoon. In Frankrijk heb je grandeur bij de mensen, hier heb je angst. Dat is geen verwijt, maar een constatacie. Vlaanderen is nog altijd niet ontvoogd. Dat valt mij nu enorm op.»

Veto: *U hebt dus het gevoel dat het elders in Europa anders aan toe gaat?*

Hendryckx: «Absoluut. Als ik na een lezing over fotografie in Vlaanderen aan het publiek vraag

Bovendien merkte ik op een bepaald moment een ongelooflijk gedegouteerde, van alle passie verstoken houding bij studenten. Ondertussen heb ik daar wel een uitleg voor: die gasten hebben geen idolen. Je moet iemand hebben die je graag zou willen worden.»

TORFS

«Jongeren weten niets meer, ze kennen de maatschappelijke context niet meer. Ik toon een foto van Karl Marx en ze denken dat het Jules Verne is. De Academie in Gent: dat is hoger onderwijs, dat zou op het niveau van de universiteit moeten zijn. Als je hoger onder-

menten. Iedereen rijdt naar een middeleeuws kerkje omdat er op de autostrade een pijl staat. Alle klojo's worden daar naartoe gelokt, ook al zijn ze niet geïnteresseerd, maar ze lopen wel in de weg van die drie mensen die wél oprecht geïnteresseerd zijn. Dat is een goede metafoor om te zeggen wat er aan de hand is aan de universiteit.»

Veto: *Over reizen gesproken. Met *De Bende van Wim* reed u Europa rond. In dat programma hangt een sfeer van jongens onder elkaar. De titel van uw nieuwe boek met foto's van Europa — *Dolen* — doet eerder denken aan de romantiek.*

Hendryckx: «Ik ben een romanti-

ANDREW SNOWBALL

“Ik toon een foto van Karl Marx en ze denken dat het Jules Verne is”

ter: dat mooie meisje wordt dan nog mooier. Die mensen zijn niet evil, maar zoiets blijft blijkbaar wel bestaan.»

Veto: *Vindt u dat studenten vroeger geëngageerder waren?*

Hendryckx: «Ik ben een kind van '56. Ik kan u verzekeren dat het er in mijn studententijd wel iets strafker aan toe ging. Je zat toen met een generatie die zich zo overdreven hard afzette tegen de vorige dat het bij momenten belachelijk werd. Ik wil niet zeggen dat het vroeger

bruiken om hun huwelijk aan te kondigen. Ze gingen daar allebei wreed serieus staan, die vrouw met een *perlefine* aan — ik zag er al het interieur en een Audi A4 bij staan. Als je dan toch een mening van mij wilt horen: ik vind het jammer dat de onschuld weg is. Iedereen loopt er zo ernstig bij; er hangt hier geen vrolijkheid.»

Veto: *Kan dat niet aan de Alma liggen? 's Nachts in de fakbars zou je wellicht een ander beeld krijgen.*

Hendryckx: «Dat kan zijn, maar er is toch een opmerkelijk verschil met de VUB. Dat is natuurlijk een kleine universiteit, iedereen kent elkaar, de campus ligt geïsoleerd. Maar toch. Er staan ongeveer evenveel foto's van Gent als van Leuven online. Gisteravond waren er 21.000 mensen gaan kijken naar de foto's van Gent. In Leuven zaten we nauwelijks aan 8000. Dan zie je dat een dergelijk project in Leuven eigenlijk niet leeft.»

«Men heeft het wel eens over

of er vragen zijn, dan valt er een oorverdovende stilte. In Nederland ben je voor een uur vertrokken. Ik heb ook niks tegen de Vlamingen. Maar we zijn nog altijd bang. Hier aan de universiteiten vind je de toekomstige elite van dit land, en ik zie mensen die onder een juk leven.»

Veto: *U klinkt wel redelijk negatief over de student van vandaag.*

Hendryckx: «Men zegt wel eens dat je studententijd de mooiste tijd van je leven is. Ik heb in Gent aan de Academie gestudeerd, en ik beschouw dat ook als de beste tijd van mijn leven. Je zit in een laboratorium van meningen. Hier in Leuven kan je zomaar in je straat gaan spreken met een filosoof, een wiskundige. Al die invloeden en gepassioneerde mensen liggen binnen handbereik en je leeft dus in een fantastisch milieu om matuur in te worden. Ik ben niet sentimenteel, maar ik heb geweend toen mijn studententijd erop zat. Misschien is dat hier ook zo; ik voel het alleen niet.»

Veto: *U hield ook op met lesgeven omdat u teleurgesteld was in uw studenten.*

Hendryckx: «Ik neem het mezelf ontzettend kwalijk dat ik gestopt ben met lesgeven. Ik was een zeer goede docent, maar ik wou niet op automatische piloot staan lesgeven.

wijs volgt moet je toch een intellectueel, historisch kader hebben? Ik ben het eens met Rik Torfs wanneer hij zegt dat in de universiteiten niet langer de elite wordt gekweekt. Je kan een samenleving zo ver democratiseren dat er niets meer overblijft. Er is niets mis met hogeschole, maar daar is het niveau nog lager. Je moet ook mensen durven buizen. Men stelt in het onderwijs niet genoeg keiharde vragen, en als je te streng bent komt er een tiep die zegt dat je de reputatie van de instelling niet mag aantasten en dat je studenten niet mag afschrikken. Dat is dan die democratisering.»

Veto: *U bent tegen de democratisering van het onderwijs?*

Hendryckx: «Ik ben tegen de democratisering van de samenleving. Het is Europalia China? Hup, iedereen moet naar China. Er opent een nieuw museum in Leuven? Hup, allemaal naar dat museum. Een fototentoonstelling van Michiel Hendryckx? Allen daarheen! Dat is democratisering. Je moet niets nog zelf ontdekken. Mensen worden als vee in een bepaalde richting geduwd. Veel ouders vinden nog altijd dat hun leven pas geslaagd is als hun kinderen naar de universiteit gaan. Denk eens aan de wegwijzers bij monu-

sche ziel, ik loop graag verloren. Een zeker *Weltschmerz* is mij niet vreemd. *Dolen* is ook iets van mezelf. Ik heb me altijd verzet tegen een boek over *De Bende van Wim*. Ik wil integere dingen maken, en *Dolen* is een integer project. Ik heb zelf het initiatief genomen en ook zelf voor de financiering gezorgd. Het kan best zijn dat een uitgever enkel met mij in zee wil gaan omdat ik bekend ben van televisie. Een andere fotograaf zou die kans misschien niet krijgen, maar ik ga ze daarom niet laten liggen.»

Veto: *Voor iemand die zoveel praat is het misschien wat merkwaardig dat uw belangrijkste bezigheid net fotografie is?*

Hendryckx: «Ik kan ook goed zwijgen, hoor. Maar ik ben enthousiast; een soort Duracell-konijn. Ik wil mensen overtuigen. Ze zeggen me soms dat ik niet zo'n schoolmeester moet zijn. Maar ik heb zoveel plezier beleefd aan mensen die mij begeesterd hebben, dat ik dat ook graag wil doen. Ik vind het geestig om mensen uit te leggen hoe alles in elkaar zit, om dingen te kaderen in een politiek-sociologische context. En ik vind het zalig om met het gewicht van de geschiedenis op mijn schouders te lopen»